Puolustusvoimat
varusmiessoittokunta.fi

JYTINÄ

PVVMSK • 1/18

2018

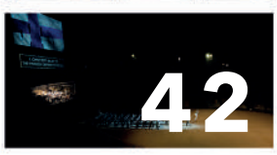

SISÄLLYS

3 Alkusoitto
4 Saapumiserä 1/18
6 Muistoja ei ajan tarvitse kullata
8 Täältä se alkoi – alokaskausi
10 Vala ja Barettimarssi
12 Konserttisoittokunta
14 Jousisoittajana sotilasmusiikkialalla
16 Kirkkokonsertteja

18 Showband
20 Viihdeorkesteri
22 Mediatiimi
23 Tekniikka
26 Hyvää ja kaunista
27 Carmina Burana
28 Serenadi keväälle
30 2. apupäivystäjä
32 Kesä kuluu
34 Jääkäriharjoitus

36 70`s -kiertue
40 Hamina Tattoo
42 Avenches Tattoo
46 Takaisin metsään
52 K253 – Perintö
54 AUK2
58 Yhteisellä matkalla
59 Muskari-suomi sanakirja

ALKUSOITTO

Näin se vuosi on taas vierähtänyt Varusmiessoittokunnassa. Vielä hetken juoksee saapumiserämme viimeisillä keikoillaan. Pian tulee viimeisten projektien ja lopulta varusteiden palautuksien aika.

Taas tammikuussa palvelukseen astuu uusi joukko, menosta vähän tietämättömiä alokkaita, joilla on sama rupeama edessä. Juuri se, minkä me nyt jätämme taaksemme.

Sotilasmusiikki vaatii paljon, mutta antaa parhaimmillaan paljon enemmän. Se yhdistää tekijänsä ja kuulijansa sukupolvien ketjuun, jossa mennyt ja tuleva kulkevat käsi kädessä. Historian merkkitapahtumia säestänyt sotilasmusiikin jatkumo on kaikunut halki vuosisatojen ja saanut aina vähitellen uusia muotoja.

Varusmiessoittokunta on ollut perustamisestaan lähtien muutoksen airut. Meiltä on sotilasmusiikkikentälle tuotu jousiorkesteria, kivääritaitoryhmää ja viihdemusiikkia täysin uudella tasolla. Niillä kirjoitetaan jälleen uutta lukua sotilasmusiikin historiassa, jota on hyvä muistella vuosienkin päästä.

Tämä lehti on saapumiserämme vuosikirja. Sen sivuilta löytää menoa ja melskettä; keikoilta, metsästä ja kaikkialta niiden välistä. Yhteistä kertomusta värittää erilaiset pienet kommellukset milloin kenenkin näkökulmasta. Antakoon ne meistä laajimman mahdollisen kuvan eteenpäin ja samalla hyvän muiston meille itsellemme. Toivomme lehden antavan palvelusmotivaatiota ja intoa myös tulevalle saapumiserälle.

Parolannummella 3.12.2018
Lilli Laine ja Toni Pakarinen

TOIMITUS

Lilli Laine

Toni Pakarinen

Santeri Susi

Olli Aho

Jani Kaitosalmi

Konsta Lattu

Paavo Pakkanen

Pekka Luokkala

Saapumiserä 1/18

Teksti: Ville Haliseva

Musiikin ansiosta oli helppo rakentaa yhteistä ääntä.

Mikä tekee tästä saapumiserästä sen, mitä se on ollut? Luonnollisesti ihmiset. Kotiyksikkö, harjoitustilat ja vaikkapa marssirummut voivat olla vuodesta toiseen samat, mutta soittajat vaihtuvat. Tästä vuodesta tuli meidän näköisemme. Mitään muuta se ei olisi voinut olla, sillä kun on tekemisissä saman porukan kanssa lähes vuoden jokaisena päivänä, on tulos väistämättä ainutlaatuinen.

Heti palveluksen ensimmäisinä päivinä muistan henkilökunnan avanneen meille sellaisen tosiasian, että jokaisella yhtäkkiä on sata uutta ystävää. En tiedä missä muualla tällainen olisi mahdollista ottaen huomioon kuinka erilaiset taustat kaikilla oli. Porukkaa on kaikkialta Helsingin ja Rovaniemien väliltä sekä myös ulkomailta. Sellaisen joukon kerää kasaan vain kutsumus ja velvollisuus – ja olihan jokaisella myös se tärkein yhdistävä tekijä, musiikki. Nimenomaan musiikin ansiosta oli helppo rakentaa yhteistä ääntä. Jatkuva yhdessäolo poikii lisäksi väkisinkin valtavan määrän yhteisiä juttuja, joita ulkopuolisen olisi hyvin vaikea ymmärtää. Lomilla on joutunut varomaan, ettei käytä liikaa sellaisia sanoja ja ilmaisuja, joita muut kuin soittokuntalaiset eivät mitenkään voisi käsittää.

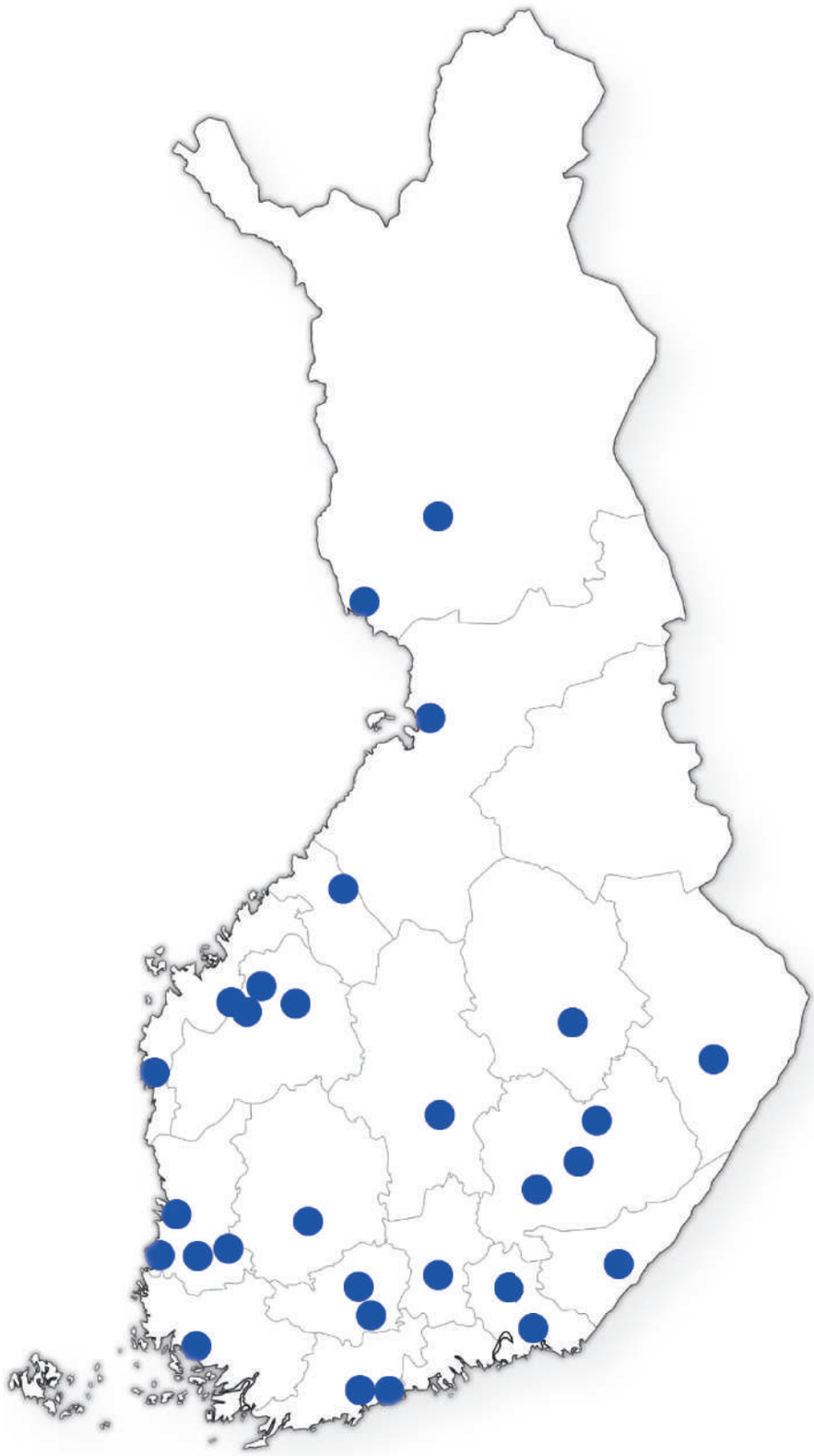

Omalaatuisen kielen lisäksi meidän soittokunnassamme palvelevan erottaa tietenkin myös sinisestä baretista. Sen kantamiseen liittyy tiiviisti toinen asia, joka koko tätä saapumiserää yhdistää: jokainen oppi ymmärtämään ylpeyden ja tietynlaisen suoraselkäisyyden päälle. Kun soittokunta esiintyy konserteissa, kävelee kadulla tai istuu syömässä ovat ylpeys ja kunnioitus aina mukana. Ylpeys siitä, mistä tulee ja mitä edustaa, kunnioitus omaa aselajia ja tehtävää kohtaan. Tämä kunnioitus kääntyy myös sisäänpäin. Kun jokainen ymmärtää, että olemme samassa veneessä, on helppoa toimia yhdessä.

Hyvään yhteishenkeen vaikuttavat siis lähtökohdat ja yhteiset tavoitteet, mutta myös vastoinkäymiset vuoden aikana tekevät joukosta vahvemman. Esimerkiksi tiukat harjoitusaikataulut, tekniset ongelmat, pitkät keikkapäivät tai muut kehnot yleisjärjestelyt kysyvät ja kehittävät ryhmähenkeä. Miten reagoidaan, kun illan keikka yhtäkkiä perutaan sääolosuhteiden takia? Mikä neuvoksi, kun kaikki rumpupellit ovat jääneet kasarmille ja keikka alkaa hetkenä minä hyvänsä? Silloin ratkaisu on ihmisistä kiinni, ja ihmisiä me olemme pyrkineet olemaan toinen toisillemme.

Juuri nämä ihmiset, joiden kanssa saamme viettää palvelusta, tekevät saapumiserästämme näin ainutlaatuisen.

Muistoja ei ajan tarvitse kullata

Teksti: Pekka Luokkala

Musiikkiyliluutnantti **Juhani Valtasalmi** aloitti tammikuussa varusmiessoittokunnan uutena kapellimestarina. Hänen tehtäviinsä kuuluvat muun muassa ohjelmisto -ja konserttisuunnittelu.

Musiikkiyliluutnantti Valtasalmi opiskeli työn ohella vuosina 2013-2016 Sibelius-Akatemiassa sotilaskapellimestariksi. Syksyllä 2017 hän sai määräyksen siirtyä sotilassoittajan tehtävästä erikoisupseeriksi varusmiessoittokuntaan.

–Olen ollut Puolustusvoimien palveluksessa nyt lähes 12 vuotta, Valtasalmi muistelee.

–Ensimmäinen sijaisuuteni oli Panssarisoittokunnassa vuosien 2005-2006 aikana. Sitten sijaistin vielä seuraavana vuonna toistamiseen samaisessa soittokunnassa. Sieltä hommat etenivät sillä tavalla, että tuli koesoitto, ja hyväksytyn koesoiton jälkeen sain sotilassoittajan paikan. Puolustusvoimain uudistuksen myötä päädyin Laivaston soittokuntaan, Turkuun vuonna 2013. Palvelin siellä siihen saakka, kunnes oli aika siirtyä tänne.

Kulunut vuosi varusmiessoittokunnassa on ollut Valtasalmelle haastava, koska uuden tehtävänsä myötä hän on joutunut sisäistämään paljon uusia asioita.

–Siitä syystä vuosi on ollut hyvin mielenkiintoinen. Jokainen päivä on ollut erilainen: ei ole ollut kahta samanlaista peräkkäin. Se on omalta osaltaan tuonut mielekkyyttä.

Valtasalmen mielestä uudessa työssä parasta tähän mennessä on ollut koko vuosi.

–Mieleenpainuvimpia ja palkitsevimpia hetkiä ovat olleet näiden innokkaiden ja taitavien nuorten kanssa työskentely. Varsinkin tässä loppuvaiheessa tehdyt kiertueet ja esiintymiset, joilla ollaan saatu nauttia yhdessä tehdyn työn hedelmästä.

Nykyisen 1/18 -saapumiserän ja uuden kapellimestarin yhteinen matka on sisältänyt paljon ikimuistoisia hetkiä, joita hän ei tule ikinä unohtamaan.

–Muistoja ei ajan tarvitse kullata. Toivotan jokaiselle valoisaa tulevaisuutta.

Myös tulevalle saapumiserälle-Valtasalmella on terveisiä.

–Odotan innolla 1/19 -saapumiserän saapumista tänne ja toivotan heidät lämpimästi tervetulleeksi Varusmiessoittokuntaan. Tehdään ensi vuodestakin yhtä ikimuistoinen jokaiselle.

Täältä se alkoi - alokaskausi

Teksti: Pekka Luokkala

Varusmiessoittokunnan vuosi alkaa samalla tavoin kuin muissakin perusyksiköissä: seitsemän viikkoa kestävällä peruskoulutuskaudella, joka huipentuu perinteeksi muodostuneeseen taistelijantutkintoon.

Maanantaina, kahdeksas päivä tammikuuta, astuimme Parolan Panssariprikaatin porteista sisään. Ensimmäiset viikot kuluivat varusmiespalveluksen käytäntöjen, ja sotilaskurin opetteluun sekä palvelustovereihin tutustumiseen. Kun varusteet oli saatu ja yleiset toimintatavat tulleet kaikille tutuiksi, oli aika alkaa käydä läpi sotilaan perustaitoja alikersanttien ja henkilökunnan opastuksella.

Kun perustaitoja oltiin opeteltu, oli aika siirtyä ulos metsään maastoharjoituksiin. Ensimmäinen maastoharjoitus kesti kaksi päivää, jossa opittuja sotilaan perustaitoja kokeiltiin käytännössä rastiradoilla. Kahden päivän maastoharjoituksen jälkeen koitti yli viikon mittainen maastoharjoitus, jossa uusiin asioihin syvennyttiin entistä enemmän reserviläisten ja henkilökunnan johdolla. Vaikka viikon aikana satoi välillä vettäkin, harjoituksesta selvittiin yhteisvoimin oikein hyvin. Hyytävän kylmät talviviikot opettivat kaikille kerrospukeutumisen ja liikkeessä pysymisen tärkeyden.

Sotilaan perustaitoja harjoiteltiin myös ampumaradalla, jossa ammuttiin ensimmäistä kertaa kovilla panoksilla. Ensin ammuttiin kohdistuslaukaukset parhaimman mahdollisen osumatarkkuuden saamiseksi. Samalla tutustuttiin eri ampuma-asentoihin, hengitystekniikkaan ja aseen turvalliseen käsittelyyn. Peruskoulutuskaudella ammuttiin myös useita kertoja ampumataitotestiä. Erinomaisesti tauluihin osuneet varusmiehet palkittiin kuntoisuuslomalla.

Peruskoulutuskauden huipentavassa taistelijantutkinnossa varusmiehet jaettiin alikersanttien johtamiin ryhmiin ja edelleen partioihin, joiden toimintaa testattiin taistelijantutkintoradalla.

Tänä vuonna naisia oli Varusmiessoittokunnassa ennätysmäärä: palveluksen aloitti tammikuussa 17 naista.

Reserviläiset olivat paikalla arvioimassa partioiden suorituksia. Kaikki varusmiehet suorittivat taistelijantutkintoradan kunnialla alusta loppuun.

Vaikka P-kaudella olikin välillä melko rankkaa, se sujui hyvän yhteishengen ansiosta oikein mallikkaasti. Rankkojen harjoitteiden välillä on tärkeää pitää yhtä, laskea leikkiä ja pitää mieli virkeänä. Ennen kaikkea, kannattaa pitää se kuuluisa ”pilke silmäkulmassa”, niin yhteishenki säilyy hyvänä. Kavereiden kanssa on mukavaa treenata sotilaan perustaitoja.

Vala ja vakuutus

Odotettu valapäivä valkeni kylmänä ja kirkkaana helmikuun talvipäivänä. Aamupäivällä harjoittelimme tilaisuutta varten ja iltapäivällä h-hetken lähestyessä marssimme Leijona-rumpuryhmän tahdittamana kohti Panssariprikaatin lippukenttää.
Kenttä täyttyi ylennystä odottavista alokkaista. Kädet ja sormet jäätyivät tilaisuuden aikana. Sen seurauksena eteenviennit ja olalleviennit olivat melko epävarmoja ja jäykkiä. Sotilasvalan luki Harri Eloranta.
Tilaisuus päättyi ohimarssiin, jonka musiikista vastasi Kaartin soittokunta.
Tuntui erittäin hyvältä kiinnittää ansaittu jääkärinlaatta takkiin. Sitä olimme kaikki odottaneet koko peruskoulutuskauden.
Erikoiskoulutuskausi oli silloin myös jo ovella, joten jokainen lähti hyvillä mielin valalomille.

Barettimarssi

Valapäivä ja jääkäriksi ylentyminen oli ensimmäinen suurempi virstanpylväs. Seuraava vastaava oli ehdottomasti barettikoe: Kaksivaiheinen testi, joka sisälsi marssin sekä paraatikäytäntöjen kokeen. Kevään mittaan olimme harjoitelleet paraatikäytäntöjä ja marssiessa soittamista. Kokeessa katsottiin, että osaaminen on riittävällä tasolla. Konserttisoittokunta, rumpuryhmä ja kivääritaitoiryhmä olivat kaikki mukana.
Hyväksytyn barettikokeen jälkeen oli fyysisen haasteen eli barettimarssin vuoro.
Tuntui virkistävältä päästä tekemään jotain muuta kaikkien soittoharjoitusten keskellä. Lähdimme aamulla matkaan noin kymmenen hengen ryhmissä.

Päivä oli mitä parhain: lämpöasteita oli noin kymmenen ja kirkas auringonpaiste lämmitti marssijoita. Matkalla luonnossa huomasi jo selviä kevään merkkejä.
Oma ryhmäni eteni tasaista tahtia taukoja ja ruokailua tietenkään unohtamatta. Pitkän päivän päätteeksi raahasimme kipeät jalkamme Aulangon näkötornin luo, jossa baretin sai viimein painaa päähän.

Illalla oli huvittavaa katsella porukkaa yksikössä, kun jokaisen jalat olivat niin jumissa, ettei portaita meinannut päästä ylös. Marssia seuraavana päivänä prikaatissa alkoi sopivasti kesäkausi, eli baretti sai ja piti olla päässä aina ulkona liikuttaessa.

KONSERTTI

Tuubat ja baritonit

Sektiomme koostui alunperin baritonista ja kahdesta tuubasta, mutta baritonistimme joutui terveyssyistä lopettamaan jo peruskoulutuskaudella. Onneksi apuumme riensivät eräs pasunisti sekä trumpetisti. Olimme kaikki hyvin erilaisia henkilöitä, mutta tulimme kyllä yleensä hyvin toimeen. Meillä oli usein ihan hauskaa keskenämme ja saimme hommat hoidettua -- jos ei kunnialla niin ainakin tarpeeksi hyvin.

- Markus Taulu

Trumpetit

Montaakaan harjoitustuntia ei ehtinyt kulua, kun jo ymmärsimme sektiomme olevan sitä tasoa, mihin Etelä-pohjanmaalaisena olen tottunut – elikkäs priimaa. Joukostamme löytyi rautaisten harrastelijoiden lisäksi myös aivan älyttömän kovia ammattitrumpetisteiksi tähtääviä soittajia.

Hamina-tattoon lämmössä kuviomarssiesitysten uuvuttama varaäänenjohtajamme kuvailikin meitä Suomen kolmanneksi parhaana trumpettisektiona.

- Antti Liinamaa

Käyrätorvet

Jo pääsykokeissa totesimme meistä käyrätorvisteista tulevan loistava sektio. Juttu luisti jo silloin ihmeellisen hyvin ja kokeista lähdimme kotiin odottavaisina kohti tammikuussa alkavaa palvelusta.

Jokainen jäsenemme tekee osallaan tästä parhaimman sektion ikinä. Todettakoon vielä pari vuoden aikana kuultua faktaa meidän sektiostamme: ”Käyrätorvet tekevät hyvää” ja ”Käyrätorvet ovat orkesterin sydän”

- Anni Mokkila

Huilut

Oli jännittävää päästä soittamaan kokonaan uusien tuttavuuksien kanssa. Kaikilla meillä oli hieman erilainen pohja soittamisesta ja myöskin erilaiset tavoitteet musiikillisen tulevaisuuden suhteen. Huilusektiollamme ei ollut kuitenkaan missään vaiheessa mitään suurempia vaikeuksia saada stemmat soimaan hyvin yhdessä. AUK1:n jälkeen tiemme erkanivat, kun meistä neljästä kaksi lähti haistelemaan Haminan tuulia ja yksi siirtyi mediatiimin puolelle.

- Saara Latvanen

SOITTOKUNTA

Lyöjät

Sektiotamme on yhdistänyt ennemmän kaikki lyömäsoittajille ominainen häsläys kuin itse musiikillinen tekeminen. Roudausten lisäksi niin naruviritteiset pönttörummut kuin konserttisoittokunnan nuottikaaokset ovat hajottaneet ihan jokaista lyömäsoittajaa.

Tehtävämme rudimenttirumpaleina ja muodon kasassa pitäjinä oli ennestään jokaiselle meistä uusi aluevaltaus. Rumpurivi pysyi suorana ja ryhdikkäänä paraateissa. Kiertueilla hoidimme myös osuutemme timanttisesti.

- Casper Lidsle

Pasuunat

Siitä huolimatta, että olimme melkoisen erilaisia ihmisiä eikä meillä soittamisen lisäksi ole juurikaan yhteistä, meistä tuli silti hyviä kavereita. Sektion jäsenet ovat eritasoisia, mutta harjoitukset ovat kuitenkin pääsääntöisesti onnistuneita ja mukavia.

AUK1:n jälkeen yksi pasuunasektiomme jäsen lähti Haminaan reserviupseerikouluun.

- Pyry Keränen

Saksofonit

Konserttisoittokunnan saksofonisektiolla on ollut vaiherikas matka E-kauden alun massiivisesta kahdeksan hengen porukasta AUK:in kolmen soittajan partioon. Jokainen soittaja on saanut soittaa ohjelmistoa omalla mukavuusalueellaan ja myös paljon sen ulkopuolella. Yhdessä olemme harjoitelleet ja esittäneet kaikkea mahdollista Finlandia-kiertueen “yhtenä harppuna soivasta fonisektiosta” aina-70’s kiertueen sektiosooloihin.

- Emmiina Kivelä

Klarinetit

“Klaraharjat”, on vuoden kiksaamattomin sektio. Nämä urheat aamutreenien ylläpitäjät ja viettelevien kahvitaukojen vastustajat löytää kasarmialueella todennäköisesti treenikopista tai ansaituilta sektiokahveilta sotkusta. Tornari kertoo, että yksi Varusmiessoittokunnan 1/18 klaraharja vastaa ainakin kolmea normaalia klarinetistia ja kykenee soittamaan ainakin kahta stemmaa samaan aikaan. Ainakin se on ollut tavoite pienen henkilövajauksen takia.

- Essi Koski

Jousisoittajana sotilasmusiikkialalla

Teksti: Sonja Järvinen ja Linus Långbacka

Jousiorkesteri on sotilasmusiikkialalla täysin uusi tuttavuus, eikä semmoisia vielä löydy muista soittokunnista. Olemme siis etuoikeutetussa asemassa päästessämme edustamaan Suomea omilla instrumenteillamme. Meitä edeltäneet saapumiserät ovat tehneet paljon töitä, jotta myös jousisoittimet lunastaisivat paikkansa sotilasmusiikissa. Päivääkään en vaihtaisi tästä palveluksesta pois, sillä tällaista vuotta ei jousisoittaja saa kokea missään muualla.

Jousisoittimia osataan hyödyntää Puolustusvoimissa nykyään jopa paremmin kuin monissa musiikkioppilaitoksissa. Vuoteen on mahtunut niin klassisen musiikin mestariteoksia kuin nykypäivän kovimpia hittejä perinteisestä sotilasmusiikista puhumattakaan. Olemme koskettaneet ihmisiä Kynttiläkiertueella kirkoissa ympäri Suomea, esittäneet Carmina Buranan osana suurta sinfoniaorkesteria sekä edustaneet Suomen kuviomarssiosaamista kansainvälisissä tattoo-tapahtumissa. Olemme nostattaneet yleisöä seisomaan, tanssimaan ja laulamaan kanssamme Suomen suurimmissa konserttisaleissa ja tavoittaneet tuhansia ihmisiä.

Aliupseerikurssin alkaessa pelimerkit jaettiin jälleen uudelleen, kun 17 hengen jousiorkesteri kutistui 6 hengen kamariyhtyeeksi. Totutteluahan uudet roolitukset vaativat, mutta toisaalta pienemmässä yhteisössä toiminta on myös tehostunut.

Toivon, että jousiorkesterin kokoonpano kasvaisi tulevaisuudessa ja se omaksuttaisiin yhä vahvemmin osaksi suomalaista sotilasmusiikkia. Omakohtaisesti sain vuodesta irti kaiken sen, mitä tulin etsimäänkin ja ehkä vähän enemmänkin. Tämän vuoden ja nämä ihmiset tulen muistamaan lopun elämäni.

E-kauden alussa meidät, 8 viulistia ympäri Suomen, koottiin samaan orkesteriin. Me kaikki tulimme hyvin erilaisista lähtökohdista ja taitotaso vaihtelikin paljon soittajien välillä.

Musiikki toimi kuitenkin luonnollisena linkkinä ja ryhmäyttäjänä meidän välillämme. Ryhmäytyminen vaati kaikilta erityistä uskallusta ja luottamusta. Vähitellen sointia voitiin alkaa rakentamaan yhtenäiseksi. Musiikki vaatii nimittäin aina oman persoonan likoon laittamista.

Asetelma ei ollut kovin tasaväkinen, sillä saimme kokoonpanossamme vastaan 6 sellon sektion, joka jo kaikukoppansa koon ansiosta soi vahvemmin kuin kaksi 4 viulun sektiota. Kompromissien sekä kappalevalintojen kautta saimme kuitenkin käännettyä tilanteen hyödyksemme.

Pienemmässä kokoonpanossa opimme tuntemaan toisemme eri sektioidenkin välillä ja yhteishenki oli sen mukainen. Halusimme aina kannustaa toisiamme, sillä kuka meitä pitäisi yhdessä ellemme me itse.

Sellosektioon kuului kuusi sellistiä, mikä on huomattavan paljon – ottaen huomioon sen, että viulisteja oli vain seitsemän. Tästä johtuen kapellimestarin kommentit sektiollemme olivat lähes aina mallia ”Soitatte liian kovaa, soittakaa hiljempaa”. Olihan se hetkittäin hyvin turhauttavaa soittaa hiljaa, kun nuotissa luki Forte, mutta kaikkeen tottuu.

On tässä puolen vuoden aikana riittänyt niitä huonojakin hetkiä, mutta ei niistä sen enempää. Fiilis sektiossa oli hyvä, vaikka olimme monella tapaa hyvin erilaisia. On hyvin tärkeää osata tehdä yhteistyötä myös eri mieltä olevien kanssa.

Päällimmäinen fiilis on kuitenkin näin palveluksen loppupuolella kiitollisuus siitä, että on päässyt tekemään niin paljon hienoja asioita yhdessä näiden palvelustovereiden kanssa. Kiitos ja reservissä nähdään!

Kirkkokonsertteja

Teksti: Jesse Häyhä ja Aarni Hyökki

Kynttiläkiertue

Varusmiessoittokunnan ensimmäinen kiertue oli 18-päisen jousiorkesterin Kynttiläkiertue. Kiertue oli maaliskuussa ja ensimmäinen keikka oli pian peruskoulutuskauden jälkeen. Ohjelmisto oli laaja ja monipuolinen aina elokuvamusiikista marsseihin. Soitimme mm. Eino-Juhani Rautavaaran Divertimenton, Edgar Elgarin e-molli serenadin, sekä tottakai prikaatimme kuniamarssin Parolan marssin. Kynttiläkiertueita oli kaksi; ensimmäinen maaliskuussa ja toinen toukokuussa.

Kiertueiden aikana kiersimme ympäri Suomea konsertoimassa toinen toistaan komeammassa kirkossa. Itse konsertit menivät tietysti aina hyvin ja miljöö loi oman tunnelmansa.

Finlandia-kiertue

Finlandia-kiertue oli tänäkin vuonna konserttisoittokunnan ensimmäinen kiertuekokonaisuus. Tällä kertaa konsertteja oli neljä kappaletta ja ne kaikki olivat kirkoissa, joissa kiertueella soitettu musiikki oli vahvimmillaan! Kahdesta puoliajasta koostuvassa konsertissamme soitimme hyvin perinteistä puhallinmusiikkia, tosin välillä kuulimme Merikannon, Sibeliuksen sekä Yrjö Kilpeläisen kauniita suomalaisia lauluja upean laulusolisti Päivi Pylvänneisen tulkisemana.

Finlandia kiertue oli juuri sopiva tapa aloittaa erikoiskoulutuskausi ja siitä jäi hyvä fiilis. Päästiin tekemään juuri niitä hommia minkä takia me tänne varusmiessoittokuntaan haimmekin.

Viulut:
Valtteri Tolppi
Reko Varilo
Markus Dunder
Sonja Järvinen
Sonja Sairanen
Lassi Pasanen
Joni Salo

Alttoviulut:
Paavo Ansamäki
Lauri Suni
Juho Hupanen

Sellot:
Tuukka Turunen
Linus Långbacka
Elli Heinilä
Kasper Juurikkala
Vilhelm Suksi
Teemu Kasper

Kontrabasso:
Jesse Häyhä

Huilu:
Ville-Aleksi Aalto
Mima Jämsä
Saara Latvanen
Santeri Susi

Klarinetti:
Miro Ifill
Essi Koski
Tuomas Lemola
Markus Tienhaara
Lotta Tikkala

Saksofoni:
Frans Aalto-Setälä
Benjamin Jurlina
Väinö Karjalainen
Emmiina Kivelä
Mari Kuisma
Roope Niva

Trumpetti:
Hyökki Aarni
Heroja Arttu
Liinamaa Antti
Niemi Vilhelm
Tuominen Ilari

Käyrätorvi:
Anni Mokkila
Kerttu Lähdeniemi
Aron Schulman
Santeri Saine

Pasuuna:
Leevi Limingoja
Pyry Keränen
Eeli Pakkanen

Baritoni:
Heikki Lohi
Edvard Määttälä

Tuuba:
Soila Takanen
Markus Taulu

Lyömäsoittajat:
Hanne Hiltunen
Casper Lidsle
Jaakko Perälä
Severi Salo
Perttu Salminen
Antti Tynkkynen
Remu Virtanen

SHOWBAND

Teksti: Antti Honkanen

Kuinkakohan todennäköistä on, että ennaltaan toisille tuntemattomat nuoret soittaisivat niin hyvin yhteen, että voivat yhdessä todeta olevansa mukana jopa kovimmassa bändissä ikinä? Ottaen vielä huomioon, että kaikki ovat kehittyneet taitaviksi muusikoiksi juuri omanlaistaan musatyyliä kuunnellen, treenaten eri puolilla Suomea ja jopa Amerikoissa asti. Sopassa on kaikki ainekset ja vaarana sen kiehuminen yli. Ehkä meillä kävi vain järjetön tuuri tai satuimme olemaan vaan niin taitavia muusikioita, että saimme homman toimimaan.

E-kauden alussa kun kokoonpanot saatiin selville, pyöri mielessäni monia kysymyksiä. Eniten mietitytti se, miten hyvin sovimme porukkana yhteen. Muistan, kun henkilökunnan jäsen vertasi keikkamatkoilla bussissa istumista peruskoulutuskauden telttaryhmiin ja tokaisi, että ”––yhteishenki on suuressa roolissa siinä millainen vuosi teillä on edessä.” Yli 30 keikan ja tuhansien bussissa istuttujen kilometrien jälkeen voin todeta tokaisun olevan aivan totta.

Ensimmäiset treenipäivät showbandin kanssa menivät toisten naamoja ihmetellessä ja jammailessa muutamia bilemusan klassikoita. Jo muutaman päivän Suurin osa keväästä vietettiin treeniluokassa, jolloin hioimme settiämme ja lavashowtamme. Vaikka treenasimmekin paljon, osasimme myös pitää luovia taukoja yksikön pihalla auringon paistaessa.

Kalenteri oli koko vuoden ajan täynnä keikkoja ja siten onkin mahdotonta valita yhtä ylitse muiden. Eräs keikoista oli kuitenkin todella mieleenpainuva: järjestimme showbandin viimeisen keikan yksikkömme pihalla juuri ennen saapumiserämme 9kk varusmiesten kotiutumista. Myös osa showbandistä kotiutui, joten tunnelma oli haikea. Viimeinen keikkamme kului fiilistellen koko porukan viimeisiä yhteisiä hetkiä ja tekninen soittaminen unohtui taka-alalle. Olihan biisejä tahkottu niin monta kertaa, että ne olivat jo vankasti selkäytimessä.
Palveluksen viettäminen kitaran varressa näin tiiviin ja taitavan porukan kanssa on tehnyt vuodesta ikimuistoisen. Kuluneeseen vuoteen mahtuu muistoja suurista ulkoilmakeikoista, lukuisista sisällä vietetyistä treenitunneista, päivällispusseista, koulukiertueesta ja puutuneista takamuksista. Päällimäisenä mieleen ovat jääneet kuitenkin näiden isojen tapahtumien lomassa kertyneet pienet muistot: kanssamuusikon täydellinen rumpufilli, yleisön haltioituneet ilmeet tai bändin sisäiset vitsit.

Showbandin vuosi antoi paljon: uusia ystäviä, kontakteja, univelkaa ja kokemuksia, joita ei saa mistään muualta. En osaa sanoillani tehdä oikeutta sille, kuinka hieno kokemus vuosi showbandissä on ollut, ja kuinka tärkeitä bänditovereistani on minulle tullut.

Antti Honkanen
Hanna Lehmonen
Ville Haliseva
Risto Kauppinen
Jesse Vilhomaa
Mika Paaso
Lassi Palomäki
Arttu Juntunen
Pilvi Kokkonen
Leevu Jämsä
Arttu Huopainen
Kari Miikki
Niilo Järveläinen

Viihdeorkesteri

Teksti: Eetu Karjalainen

Erikoiskoulutuskauden alkaessa oli rumpaleiden seuraavan koetuksen eli bändivalintojen aika. Koesoittojen avulla saatiin selville ketkä rumpaleista valikoituvat soittamaan bändeihin ja ketkä aloittavat konserttisoittokunnassa.Onneksi toiveeni toteutui päästessäni Viihdeorkesteriin. Tiesin, että se on paikka, missä pääsisin soittamaan musiikkia lukuisista eri genreistä ja esiintymään todella erilaisissa tapahtumissa ympäri Suomen.
En tuntenut entuudestaan viihdebändistä ketään. Kokoonpanoon kuului myös toinen rumpali, Lehto, jota alkuun ketutti todenteolla joutuminen Viihdeorkesteriin. Myöhemmin mielipide muuttui ja hän sanoikin Viihdeorkesterin olevan kyllä place to be.

Heti kun bändin kokoonpano oli selvillä, saimme tietoomme ensimmäisen keikan. Saimme kaksi viikkoa aikaa harjoitella kolmen setin verran biisejä. Tuntui että aikaa treenaamiseen oli todella vähän, mutta sen jälkeen meillä ei ole koskaan ollutkaan noin paljoa harjoitteluaikaa.
Alkuun koin hieman alemmuuskompleksia – olinhan minä kuitenkin vain harrastelijarumpali, verrattuna esimerkiksi Lehtoon, joka opiskelee pop-/jazz-konservatoriolla. Ilmapiiri oli jo alusta alkaen hyvä ja hieman rohkeutta kerättyäni alkoi omakin soitto kuulostamaan paremmalta. On uskomatonta, miten muutamassa viikossa saatiin kaikki biisit treenattua ensimmäistä keikkaa varten.

Viihdebändistä teki haastavan se, että meidän settilistamme vaihtui todella usein. Meillä oli mm. omia kiertueita, kuten Hyvää ja kaunista, missä viihdebändin lisäksi soitti jousiorkesteri. Välillä taas oli pienempiä keikkoja, jossa saattoi soittaa vain piano, basso ja rummut. Myöhemmin päädyimme komppaamaan konserttisoittokuntaakin ja kiertämään Suomea kesän Satama soi -kiertueella.
Juurikin keikkojen vaihtelevuuden takia meillä oli todella paljon ohjelmistoa; samaan aikaan kuviomarssiharjoitukset verottivat suuresti harjoitteluaikaa. Itse olin monesti todella stressaantunut, sillä olin tottunut opettelemaan biisit ulkoa niin hyvin että ne menevät vaikka unissaan.

Onneksi tukenani oli toinen rumpali Lehto joka ei stressannut mistään. Hän vain sanoi: “Kyllä ne hoituu – aina ennekin hoitunut.” Ja oikeassahan Lehto oli.
Viihdebändin keikkoja muistellessa tulee hieman haikea fiilis. Olemme kiertäneet koko Suomea läpi ja matkanneet tuhansia kilometrejä. Keikoista ehdottomasti paras ja mieleenpainuvin oli Hamina Tattoon avajaistilaisuus, jossa soitimme Lapin soittokunnan ja Suvi Teräsniskan kanssa. En ole ikinä soittanut missään niin hyvin!
Keikkojen lisäksi mieleen ovat painuneet keikkamatkat. Monesti niitä kaipaa jopa enemmän kuin itse keikkoja.

Liikuimme todella paljon pakettiautoilla ja itse usein ajoin toista autoa. Kuuntelimme porukalla musiikkia, nauru raikasi ja yhteishenki oli huipussaan.

Viihdebändin kokoonpanosta olen varmasti saanut elinikäisiä ystäviä. Hämäläisen ja Markkasen kanssa kävimme kesällä lomailemassa Lapissa, Hartikaisen kanssa kuljemme aina lomamatkat yhdessä ja Lehdon kanssa olimme kuin paita ja peppu. Lehto kotiutui 9kk palvelleena ja täytyy kyllä sanoa että silloin olin hänen puolestaan onnellinen. Saatoimme siinä muutaman kyyneleenkin tirauttaa.
Tämä vuosi on ollut kaikin puolin uskomaton. Olen ylittänyt itseni monta kertaa ja voin ylpeänä sanoa että en olisi voinut paremmin armeijavuottani viettää. Olen myös oppinut käsittelemään stressiä huomattavasti paremmin. Täällä on ollut todella paljon enemmän hyviä kuin huonoja hetkiä – siitä ei ole mitään kysyttävää. Uskomaton määrä muistoja takana joten täytyy kyllä olla kaikin puolin kiitollinen tästä vuodesta. Kiitos koko viihdebändille, te olette rautaa!

Julius Suominen
Emma Mesiä
Joni Hartikainen
Joona-Samuli Järvinen
Mortti Markkanen
Eetu Hämäläinen
Eetu Karjalainen
Jesse Lehto
Milja Tikkanen

Mediatiimi

Teksti: Toni Pakarinen

Varusmiessoittokunta tekee vuoden aikana toistasataa keikkaa ja muuta esiintymistä. Suuri osa keikoista on itse toteuttamiamme kiertueita joiden markkinointi oli kokonaan meidän käsissämme.

Varusmiessoittokunnan tiedottajan ja mediatiimin kouluttajan paikka on ollut varsin tuulinen. Pelkästään tämän vuoden aikana tiedottajan paikalla vaihtui henkilö kolmesti. Olimme myös lähes koko kesän ja syksyn ajan keskenämme. Kouluttajan ja henkilökunnan edustajan puutteesta huolimatta saimme toteutettua erikoiskoulutuskauden viestinnän kiitettävästi. Pitkän erikoiskoulutuskauden aikana monet meinasivat gonahtaa vuorotellen ja henkilökunnan puute ei ainakaan auttanut asiaa.

Palveluksen edetessä vastaan tuli yllättäviä haasteita kun suurin osa mediatiimistä intoutui kuluttamaan palveluspäiviään kivääritaitoryhmässä. Haminan ja Sveitsin reissujen viestintä jäikin sitten kahden kivääreihin kuulumattoman mediatiimiläisen harteille.

Erilaiset toimintatavat ja projektien etenemättömyys aiheuttivat monesti harmaita hiuksia ja erimielisyyksiä. Välillä meinattiin olla toistemme kurkuissa kiinni ja taas toisinaan naurettiin katketaksemme.

Toni Pakarinen
Lilli Laine
Riiko Leino
Nikolaos Nikolaou
Lauri Tiainen
Pekka Luokkala

Tekniikka

Teksti: Lauri Heimonen

Teknikot kokoontuivat maaliskuun alussa ensimmäistä kertaa legendaariseen tekniikkavarastoon. Alunperin palvelukseen meitä astui kuusi, mutta lykkäysten ja muiden syiden vuoksi meitä oli vain neljä. Pian huomasimme, ettei joukossamme ole yhtäkään varsinaista valomiestä. Varusmiessoittokunnalle oli juuri viime syksynä hankittu uusia liikkuvia valoja, valopöytä ja paljon muuta valokalustoa.

Tekniikkatiimi on lähes aina mukana keikoilla. Keikkojen lisäksi teknikot kuuluvat lähes poikkeuksetta kivääritaitoryhmään, josta erityisesti Keskinen innostui suuresti. Kun keikat lähtivät rullaamaan, oli meillä erittäin kova luotto toisiimme.

Soininen toivoi pääsevänsä miksaamaan Showbandia, Korhonen halusi ottaa viihdebändin ja Keskinen halusi olla monitori/-yleismies. Näin ollen valohommat jäivät allekirjoittaneelle opeteltavaksi.

Teknikoiden kaksi ensimmäistä viikkoa kuluivat kalustoa ihmetellessä ja kanavalistoja sekä lavakarttoja laatiessa. Ensimmäinen koitos oli omille varusmiehille järjestetty Viihdebändin treenikeikka.

Seuraavana päivänä lähdettiinkin jo kohti Mikkeliä ja Maavoimien esikunnan juhlallisuuksia. Kapteeni Perälän kuuluisa ”Eka keikka paras keikka” lausahdus piti paikkansa. Mikkelin keikkaa muistellaan yhä lämmöllä.

Kynttiläkiertue ja Finlandia-kiertue olivat teknikoille helppoja, mutta sitäkin hauskempia kokemuksia. Lähdimme aina Keskisen kanssa keikoille kahdestaan. Showbändin koulukiertue oli hyvä osoitus siitä miten 13-henkisen bändin kamat ja tekniikka saadaan nopeasti paikoilleen, kun kaikki ovat täysillä mukana roudauksessa. Koulukiertueen jälkeen alkoi Hyvää ja kaunista- kiertue, joka on yksi vuoden kohokohdista. Se oli kevään isoin tekninen tuotanto joka vedettiin Soinisen sairastumisen takia vajaamiehityksellä.

Toukokuun alussa kävimme Viihdeorkesterin kanssa Oopperatalolla ja Suomenlinnassa soittamassa. Suomenlinnan lauttaroudaus jäi ikuisesti mieleen: olin ottanut mukaan valosetin ja roudannut trussit sekä nostimet meren yli saarelle. Vasta keikkapaikalla kolmannessa kerroksessa huomasin että mukana on väärät raudat ja en saanut trussilinjaa kasattua. Toista kertaa en ole vääriä rautoja ottanut.

Serenadi keväälle –kiertueella teimme roolivaihdoksen: Korhonen hyppäsi valopöydän ääreen ja meikäläinen pääsi ensimmäistä kertaa tänä vuonna mikserin ääreen. Kiertueella kävi sitten niin että Huittisissa irroitimme vahingossa yhden painavan oven kuorma-auton liftillä. Siinä oli kyllä lähellä ettei käynyt pahemmin, mutta yhteispelillä saimme oven takaisin saranoilleen hetken röytämisen jälkeen.

Pian alkoi pahamaineinen PV100 –kiertue. Ensimmäiset keikat Senaatintorilla olivat lähtölaukaus vuosisadan pahimmalle röytämiselle. PV100 –kiertueella oli mukana kaikki meidän teknikot sekä apujoukkoja Kaartin soittokunnasta. Silti työvoimaa oli aivan liian vähän. Päivät olivat pitkiä ja saivat jokaisen teknikon hajoamaan.

Sen jälkeen lähdimme Jääkäriharjoitukseen. Kyseisen harjoituksen jälkeen olimme vielä enemmän *valmiita.*

Seuraava viikko olikin kertausviikko, jolloin Varusmiessoittokunnan reserviläiset hoitivat kaikki keikat. Tuolloin pääsimme Keskisen kanssa ensimmäiseen ja viimeiseen vartioparaatiimme pyörittelemään kivääreitä. Lisäksi itse ajauduin soittamaan bassoa reserviläisten Konserttisoittokunnan keikalle Merivoimen 100v juhlakonserttiin Turkuun.

Samaisella keikalla meille erittäin rakas, PV100-kiertueella tutuksi tullut mobiililava, oli varsinainen työmaa. Moottorin ohjain, jolla nostetaan trussit ja PA ylös, oli kädessä. Onneksi meidän Showband auttoi tuttuun tapaan roudauksessa.

Kesällä Hamina Tattooseen saapuessamme ensimmäinen homma oli kasata jälleen ihana mobiililava. Kasaus oli onneksi tavanomaista helpompi — tällä kertaa ei ollut kiire. Muuten meillä teknikoilla ei ollutkaan mitään muuta kuin kiire. Kaikkien 16 keikkojen lisäksi minä ja Keskinen esiinnyimme kuviomarssishowssa. Kun kuorma-auto saatiin pakattua, olimme jälleen valmiita ihan koko porukka henkilökuntaa myöten.

Kävimme elokuussa Korhosen kanssa vetämässä meidän viimeiset PV100 –röydöt, joiden jälkeen keskityimme pelkästään 70's –kiertueen suunnitteluun ja toteutukseen. Itse jouduin ison haasteen eteen: Pitäisi ensimmäistä kertaa suunnitella ja toteuttaa ison luokan valokattaus.

Kiertueen jälkeen luvassa oli Avenches Tattoo Sveitsissä. Siellä kaikki muut teknikot, paitsi Soininen, olivat mukana marssishow'ssa. Teknikoiden homma oli hoitaa Showbandin keikka lauantain pääshow'n jälkeen. Homma kuulostaa helpolta, mutta kun otetaan huomioon että olemme Keski-Euroopassa ilman omia tuttuja kamoja, homma ei ollutkaan niin helppo.

Yritimme tehdä soundchekkiä 3 kertaa, mutta joka kerta jotain meni tapahtuman järjestäjän puolesta käteen. Esimerkiksi perjantaina meille oli luvattu mahdollisuus tehdä soundcheck, mutta kun menimme lavalle, siellä oli käynnissä jonkun säkkipilliorkesterin keikka.

Sveitsin jälkeen oli aika hyvästellä Keskinen ja Soininen reserviin ja jatkaa röytöä aliupseerikurssilla yhdessä Korhosen ja Kaartista tulleen valomiehen, Nortusen kanssa.

Olli Keskinen
Joonas Soininen
Risto Korhonen
Lauri Heimonen

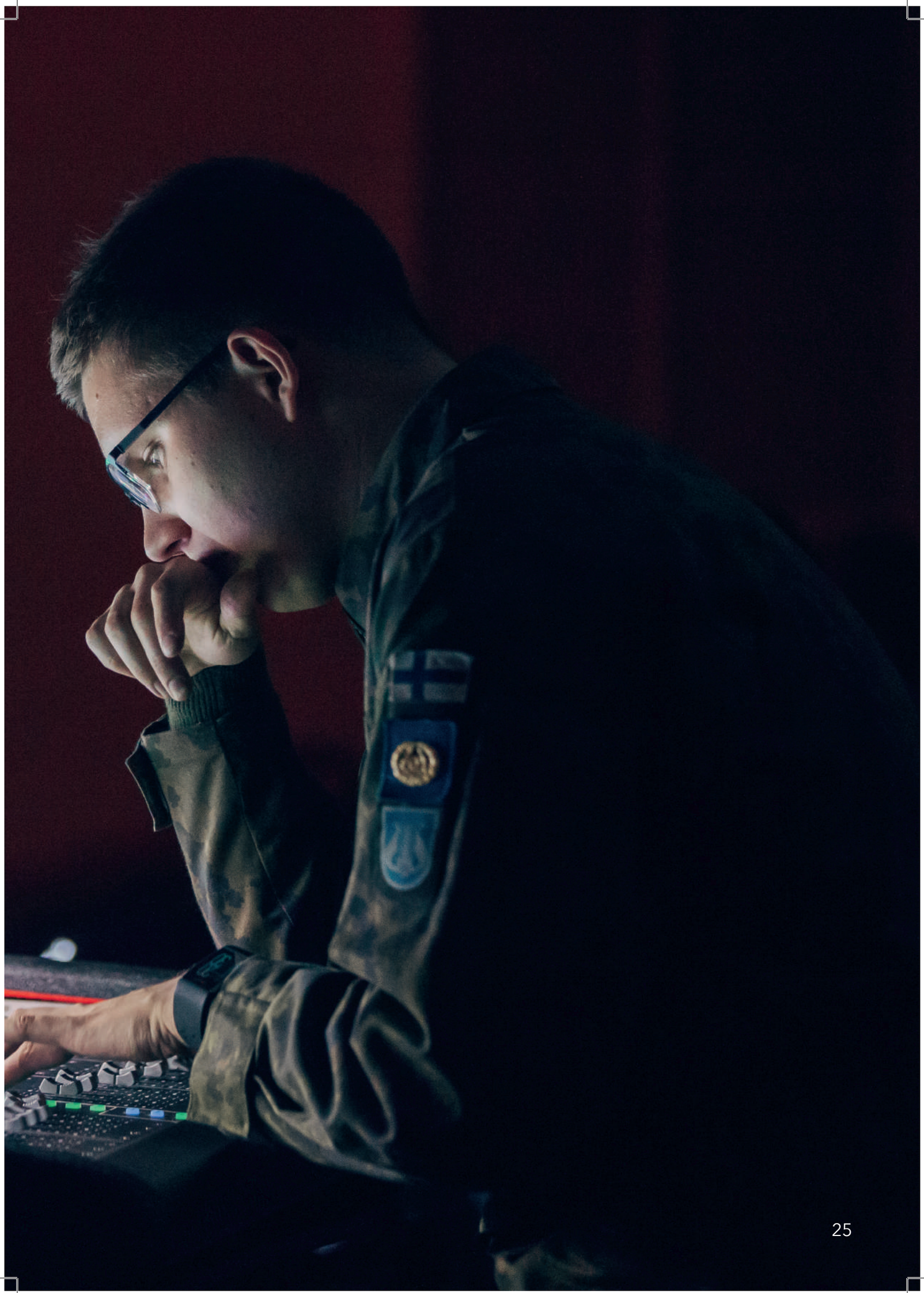

Hyvää ja kaunista

Teksti: Julius Suominen

Huhtikuussa viihdeorkesteri, jousiorkesteri ja muutamat puhaltajat yhdistivät voimansa. Lopputuloksena saatiin aikaan Hyvää ja kaunista -konserttikiertue. Kiertueen ydinajatus on kunnioittaa taitavia suomalaisia laulujen säveltäjiä ja sanoittajia. Useimmat kappaleet pääsevät uusiin sfääreihin, kun ne sovitetaan isommalle kokoonpanolle.
Parin viikon itsenäisellä treenillä ja viikon yhteistreenillä saimme aikaan timanttisen paketin, joka ei jättäisi ketään kylmäksi. Treeniviikko hitsasi meidät yhtenäiseksi orkesteriksi, joka kuulosti siltä että olisimme soittaneet jo pidemmänkin aikaa yhdessä. Kiersimme Keravan, Lappeenrannan, Kiteen, Kajaanin ja Nurmeksen. Saimme kokea ripauksen hyvää, kaunista ja joskus myös väsyttävää kiertue-elämää.

Puolet päivästä saattoi mennä matkustamiseen. Paikan päälle saavuttuamme rakensimme lavasetupin. Soundcheckin jälkeen valmistauduimme keikkaan.
Keikan jälkeen luvassa oli nopea purku ja yöpyminen keikkapaikan lähivaruskunnassa. Aamupäivät oli lepäämistä varten ja pian matka jatkuikin jo seuraavalle paikkakunnalle.

Tien päällä yhteishenki kasvoi ja tutustuimme toisiimme keikka keikalta paremmin. Tsemppasimme toisiamme ja ylitimme itsemme kerta toisensa jälkeen keikkojen edetessä.

Hyvää ja kaunista -kiertue päättyi Nurmekseen, jossa ilta oli ainutlaatuinen niin orkesterin kuin yleisönkin puolesta. Niin kuin kaikki hyvä ja kaunis loppuu aikanaan, niin loppui myös tämäkin kiertue.

Omalta osaltani vaati aluksi hieman tottumista esiintyä suuren kokoonpanon kanssa. Olen esiintynyt enimmäkseen akustisesti ja pienemmissä kokoonpanoissa. Voin kuitenkin sanoa, että tällä kiertueella koin elämäni parhaimpia keikkoja tähän asti.

Carmina Burana

Teksti: Lauri Suni

On toukokuu 2018. Helsingin Kruununhaka elää rauhaisaa, keväistä aamupäivää, jonka äänimaailmassa sekoittuvat erikoisesti keskenään liikenteen melu, lintujen laulu ja Sibelius-lukion opiskelijoiden jokseenkin äänekäs seuraelämä. Ympäristöön ilmestyy linja-autolla sinihattuinen, portaita kovin vaivalloisesti taivaltava viherasuinen joukko. Puolustusvoimien Varusmiessoittokunta ottaa haltuunsa Sibelius-lukion. Kyseessä ei kuitenkaan ole aivan tavanomainen sotilastehtävä, sillä rynnäkkökivärien ja sirpaleliivien sijaan sotilassoittajat on varustettu soittimin ja maastopuvuin (M05, loma).
Soittokunta kiitää Sibiksen juhlasaliin parasta mahdollista vauhtia ja järjestää materiaalin - tuolit, nuottitelineet ja selloalustat orkesteriharjoituksiin soveltuviksi. Varusmiessoittokunnan ja Sibelius-lukion sinfoniaorkesterin yhteistyöprojekti voi alkaa.
Teos vaatii massiivisen orkesterin, joten etenkin soittokunnan pienen jousiston vuoksi teos oli järkevää esittää yhteistyössä toisen orkesterin kanssa.

Tässä projektissa yhdistyivätkin näppärästi kaksi merkitystä Buranalle. Edellisenä päivänä olimme marssineet 25 kilometrin mittaisen barettimarssin kuuden tunnin aikana. Siten moni sotilassoittaja soitti yhteisharjoituksissa rakkoja ja hiertymiä uhmaten Carmina Buranaa Burana-lääkkeen voimalla.
Carmivaa.

Esiinnyimme Helsingissä ja Turussa. Lukiolaiset soittivat hyvin varusmiestemme kanssa, ja vielä pitkään laulelimme kasarmilla teoksen mieleenpainuvia melodioita.

Olen siviilissä päätoiminen alttoviulisti, ja mielestäni onkin hienoa, että Puolustusvoimat on tarjonnut myös jousisoittajille huikean mahdollisuuden hyödyntää omaa musiikkiosaamistaan puolustusvoimissa.

Soiton lisäksi palvelukseen varusmiessoittokunnassa lukeutuu lähes neljänkymmenen metsäleiripäivän ja vielä pidemmän sotilaskoulutuksen lisäksi lukuisia Carmina Buranaa hieman pienempiä esiintymisiä.

Serenadi keväälle

Teksti: Joni Hartikainen

Serenadi keväälle -kiertue oli hyvin erilainen kokemus Viihdeorkesterin aiempiin keikkoihin verrattuna, koska kokoonpanona toimimme enemmän muun orkesterin taustalla. Kiertue oli samantyyppinen kuin Hyvää ja kaunista -kiertue, siinä mielessä, että esiinnyimme konserttisaleissa toisen ison orkesterin kanssa.

Tällä kertaa toinen kokoonpano oli Konserttisoittokunta, joten pääsimme kokemaan esiintymistä myös suuren puhallinorkesterin ja perkussioryhmän kanssa. Tällaisen suuren kokoonpanon kanssa oppi toimimaan tehokkaasti aikataulussa ja yhteistyökykyisesti. Muun muassa lavan kasaaminen vaati kaikkien panosta.

Vierailevan solistin, Inga Söderin kanssa esiintyminen oli myös palkitsevaa. Hän otti kaikki huomioon ja antoi hyviä vinkkejä. Oli antoisaa seurata hänen keinoja saada yleisö viihtymään konserteissa.

Kiertueelta mieleen jäävin muisto oli yhteen hiileen puhaltaminen eri kokoonpanojen ja soittajien kanssa. Kaikista huomasi, että oltiin uudenlaisessa ympäristössä, mutta silti saatiin hyvällä asenteella hienot keikat aikaiseksi.

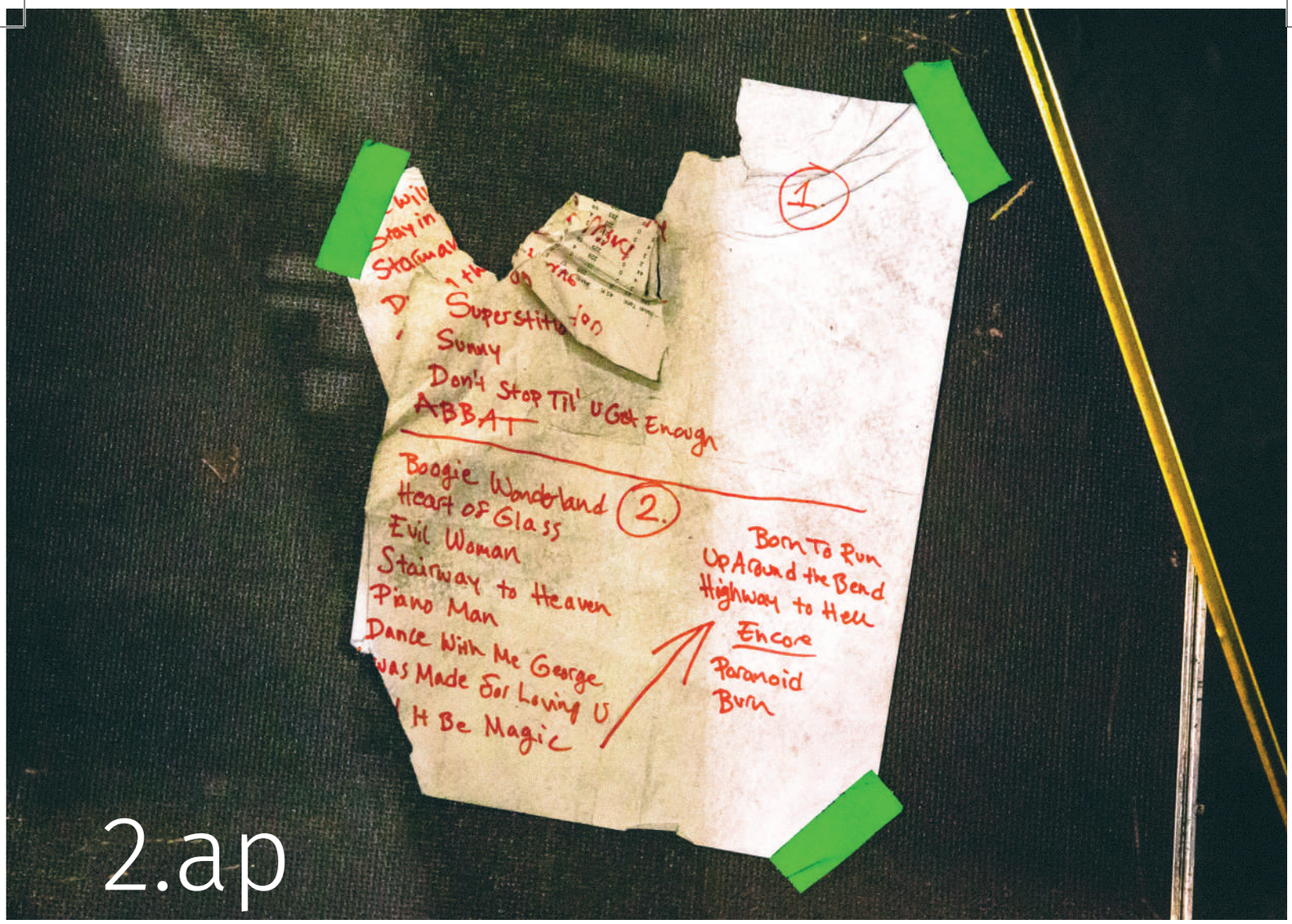

2.ap

Teksti: Elias Hjelm

Perustuu tositapahtumiin

”Päivystäjän toimenkuva ja työaika: istua päivystäjän pöydän ääressä tärkeän näköisenä kello 7:50 - 00:00 välisenä aikana. Aika mitäänsanomaton nakki. Koko päivä istuskelua ja puhelimessa puhumista, eipä juuri sen kummoisempaa.

Ensimmäisen apupäivystäjän toimenkuva ja työaika: Istua päivystäjän pöydän ääressä yrittäen olla näyttämättä väsyneeltä kello 00:00 - 03:00 välisenä aikana. Ensimmäinen apupäivystäjä herättää toisen apupäivystäjän hiukan ennen tämän vuoron alkua. Ei hyvä. Kolme tuntia on iso siivu pois yöunista ja ne kolme tuntia voivat tuntua ikuisuudelta.. Onneksi sen jälkeen pääsee nukkumaan vielä muutamaksi tunniksi ennen yksikön herätystä.

Toisen apupäivystäjän toimenkuva ja työaika: Istua päivystäjän pöydän ääressä kello 03:00 - 06:00 välisenä aikana, tehden kaikkensa, ettei nukahtaisi. En voi suositella. Kukaan ei halua olla toinen apupäivystäjä. Minä en halua olla toinen apupäivystäjä.

Gines. Hienoa. Mitäpä minä lomilla nyt tekisin? Ei sitä maata kotoa käsin puolusteta! Iltavapaat ovat pieni pelastus lauantai-iltaan, kun on koko päivän harjoitellut taukoamatta kasarmilla. “Lähteekö Hjelm iltavapaille?” Kyllä se lähtee.

Muutamaa tuntia myöhemmin, joukko varusmiehiä palaa väsyneenä kasarmille kello 21 iltavahvuuslaskentaan. Iltavahvarin jälkeen suoraan punkkaan. Puolilta öin nukahdan.
Klo 02:45 joku ravistelee minua. “15 minuutin päästä päivystäjän pöydän luona” Se on ensimmäinen apupäivystäjä.

Ei.

En halua.

Minä en halua olla toinen apupäivystäjä.

Kyllähän minä tämän tiesin. Tiesin jo kauan etukäteen, mutta ei sitä aina kaikkea voi muistaa eihän? Kerään itseni. Vaatteet päälle ja päästämään ykköspässi unten maille. Kello on kolme. Päätä särkee. Silmäluomia painaa. Janottaa. Ei se mitään, kolme tuntia menee kuin siivillä!

Miksi minä valehtelen itselleni? Minuuttiviisari matelee eteenpäin hitaammin, kuin tykkimiehen ajatuksenjuoksu. Seitsemän vuotta myöhemmin, katson yksikön seinällä möllöttävää kelloa. Kello on viittä vaille neljä. Loistavaa! Enää pari tuntia jäljellä ja homma on paketissa! Hetkeä myöhemmin vilkaisen kelloa uudestaan. Kello on kolme. En voi uskoa silmiäni. Miten voi olla? Mutta eikös se juuri ollut…? Neljäsosateholla toimivat aivoni ovat aivan solmussa. Miten minulla voi olla näin vääristynyt ajantaju? Kyllä minä olen tässä jo jonkin aikaa istunut… Olenhan? Sitten muistan. Lokakuun viimesenä sunnuntaina klo 04:00 kelloja käännetään tuntia taaksepäin, ihan huvikseen vain. Ja eikös tänään olekin lokakuun viimeinen sunnuntai? No miten sattui kivasti! Aika ei pelkästään kulu hitaammin, kuin etana kiipeämässä Messilän mäkeä puolikuntoisena vastatuuleen, vaan se menee taaksepäin. Olen aikamatkaaja kun sitä vähiten toivoisin.

Pääkipu ei hellitä. Kuluu kaksikymmentä vuotta. Olen vieläkin päivystäjän pöydällä, eikä loppua näy. Kello lähenee kuutta. Vihdoin! Viimeiset minuutit ovat päivystyksen pisimmät. Minuuttiviisari matelee käsittämättömän hidasta vauhtia. Se hidastelee tahallaan, olen varma siitä. Jo kerran tuo kello on tehnyt minulle jäynän, enkä anna saman tempun toistua.

Klo 6:00. Toinen apupäivystäjä herättää päivystäjän. Menen ravistelemaan häntä hereille. Hän havahtuu ja nousee istumaan punkalleen. Hän ei ole mielissään. Hetkeäkään epäröimättä päivystäjä säntää ulos tuvasta ja huutaa käytävällä: "KOMPPANIASSA HERÄTYS! OVET AUKI, VALOT PÄÄLLE, MIEHET YLÖS PUNKISTA! HYVÄÄ SUNNUNTAI-AAMUA KAIKILLE! AAMUPALALLE SIIRTYMISEEN AIKAA 30 MINUUTTIA!" Tuvista kömpii ulos hämmentyneitä ja väsyneitä varusmiehiä kysyen: "Siis mitä ihmettä? Me mennään syömään 7:30. Siihen on vielä puolitoista tuntia.". Päivystäjä hiljenee hetkeksi. Hän katsoo kelloa seinällä, joka katsoo päivystäjää takaisin irvistäen kierosti. "HJELM!" Huutaa päivystäjä. Itse olen jo tässä vaiheessa livahtanut punkkaan nukkumaan. Tuvan ovi lävähtää auki. "HJELM MIKSI SÄ HERÄTIT MUT JO NYT?" Päivystäjän suu vaahtoaa. Perustelin tekoni sillä, että päivystysohjeessa luki, että toinen apupäivystäjä herättää pääpäivystajän kello 6:00. "Se ohje koskee arkipäiviä, nyt on lauantai! Mars takaisin päivystämään vielä tunniksi!"

Olen taas päivystäjän pöydällä. Ajantajuni on hävinnyt. Aistini ovat turtuneet. Kellonajalla ei ole väliä koska tämä päivystys ei lopu ikinä. Yläkerrasta juuri meteliin herännyt palvelustoveri kävelee alas päivystäjän pöydän maastoon. "Eikö me mennäkään syömään?" Hän kysyy. "Ei mennä. Päivystän vielä yhden tunnin." Vastaan. Hän katsoo minua säälien ja sanoo: "Sä näytät kyllä ihan kuolleelta! Mene nukkumaan, mä voin päivystää."

Kiitos.

Kesä kulun

Teksti: Tuukka Turunen ja Hanna Lehmonen

Vartioparaati

Vartioparaatit ovat vuosisatoja vanha perinne, jonka yhteydessä suoritetaan vahdinvaihto päävartion edustalla. Itselläni oli kunnia olla osana tätä perinnettä jokaisessa varusmiessoittokunnan paraatissa.

Vartioparaati alkaa senaatintorilta, jossa ensin konserttisoittokuntamme esitti aina muutaman kappaleen yleisölle. Itse olin vaikuttamassa konserttisoittokunnan takana marssivassa kivääritaitoryhmässä.

Pähkinänkuoressa; paraatin aikana sotilasmusiikin sulosointujen sävyttäessä tunnelmaa, kivääriryhmä teki näyttäviä kivääritemppuja kromatuilla rynnäkkökivääreillä, ja näin toi paraatin yleiskuvaan ylvään ja mahtipontisen lisän. Itselleni vartioparaatit olivat palveluksen parhaimpia hetkiä. Jo pelkästään kiväärin kanssa seisominen senaatintorilla ennen paraatia, satojen silmäparien seuratessa, ja kameroiden räpsyessä oli hienoa. Kun ensimmäinen marssikappale lyötiin käytiin, ja ensimmäinen kivääritemppu oli onnistuneesti maalissa, oli fiilis aina sanoinkuvaamaton.

Innolla jo odotan seuraavan kesän paraateja, joita pääsen tällä kertaa vierestä seuraamaan, tai kenties reserviläisenä joskus marssimaankin mukaan.

Puolustusvoimat 100

Tänä vuonna showband pääsi kokemaan huiman keikkakesän Suomen ammattisoittokuntien kanssa. Helsingin Senaatintorilta alkanut Pv100 -konserttikiertue viihdytti pitkin Suomea, Seinäjoelta Rovaniemelle asti.

Oli mielenkiintoista päästä harrastamaan ahkeraa kotimaanmatkailua kesän aikana. Lappeenrannan hiekkalinnojen näkeminen hohkaavan auringon alla oli kuin ulkomailla olisi käynyt, Rovaniemellä meitä odotti tietenkin joulupukki ja Kajaaninjoen varrella oli todennäköisesti paras sijainti lavalle koskaan.

Teimme yhteensä 38 todella kovatasoista keikkaa. Samalla kiersimme melkein jokaisessa Suomen varuskunnassa majoittumassa ja syömässä. Samalla pääsimme vertailemaan eri muonituskeskuksien tarjoamia aamupaloja. Mielenkiintoinen huomio oli, että pienemmissä varuskunnissa on tarjolla vastapaistettu aamupalasämpylä, sen päälle jopa lehtisalaattia. Vastaanotto kuin mummolassa vierailisi.

Ahkerat työn raskaan raatajat, eli tekniikkatiimi, olivat aina kohteissa monta tuntia meitä ennen ja lähtivät tietenkin viimeisenä. Näyttävä lava sai alkunsa joka keikkapäivänä vaatimattoman näköisestä rekasta, joka pala palalta kohosi 9 metrin korkeuteen. Saattaa kuulostaa helpolta ja kivalta, mutta harvoin se sitä oli. Mobiililavan työmaahan palaamme keskusteluissa yhä uudestaan ja uudestaan.
Vaikka lava ja itse show oli lähes sama joka keikkapaikalla, mieleemme jäi erityisesti joka konsertin tuhatpäinen ainutlaatuinen yleisönsä. Omat mokailut keikan aikana, epävakaa sää tai toisenlaiset ilmassa leijailevat katastrofin ainekset eivät koskaan vaikuttaneet yleisön keikkakokemukseen. Yleisö jaksoi hyvin odottaa kahden muun soittokunnan esitykset meitä ennen. On huikeaa ajatella, että useimmiten yleisö oli tullut paikalle katsomaan juuri meitä.

JÄÄKÄRIHARJOITUS

Teksti: Pekka Luokkala

Juhannusviikolla soittimet laitettiin neljäksi päiväksi syrjään, kun Jääkäriharjoituksemme alkoi. Harjoitukseen osallistuivat varusmiesten ja kantahenkilökunnan lisäksi joukko reserviläiset. Ensimmäinen päivä alkoi ampumaradalla soveltavilla ammunnoilla, joiden jälkeen siirryimme Ilveskalliolle tukikohtapalveluun. Sää oli oikein hyvä eikä sateesta ollut vielä tietoakaan.

Seuraavana päivänä osa jäi asutuskeskuskylään tutustumaan asutuskeskustaistelun perusteisiin ja osa taas meni tutulle kasarmille, jossa harjoiteltiin muun muassa huoneiden haltuunottamista ja kevytkonekiväärin käsittelyä.

Tuona päivänä myös ukkosti ja satoi runsaasti, mikä saattoi hieman laskea jääkäreiden mielialaa. Pilke silmäkulmassa toi kuitenkin piristystä päivään.Illalla aurinko loistikin kauniisti ja lämmitti sateen jälkeen.

Kolmantena päivänä aiemmin opittuja asutuskeskustaistelun perusteita päästiin soveltamaan asutuskeskustaistelussa ja taisteluteknisellä marssilla. Asutuskeskustaistelussa reserviläisten johtamat varusmiesjoukkueet pääsivät vuoroin hyökkäämään ja vuoroin puolustumaan toisiaan vastaan ake -kylässä.

Yksi ”aketuksessa” mukana olleista varusmiehistä oli korpraali Toni Pakarinen. ”Oletin, että se olisi kaaosta ja sitä se näköjään vähän olikin. Oli kuitenkin hienoa nähdä, että tässä aketuksessa olisi myös olemassa ohjenuorat ja selkeät tavoitteet”

Taisteluteknisellä marssilla jääkärit näyttivät osaamistaan muun muassa taisteluevakuoinnissa ja vesistönylityksessä. Harjoituksen viimeisenä päivänä suoritettiin vielä ’apinarata’ ryhmien välisessä fyysisessä kilpailussa. Kilpailuun kuului esteradan lisäksi myös maastolenkin juokseminen.

”On ollut todella hauskaa. Pidän kovasti tästä päivästä, sillä fyysisen osuuden kilpailussa pääsi tekemään yhdessä ryhmän kanssa, tsemppaamaan muita ja sai tehdä itse parhaansa hymy huulilla,” korpraali Antti Honkanen kertoi päivän kulusta. Seuraavan kerran metsään mennaan ’tetsaamaan’ syyskuussa, kun aliupseerikoulun ensimmäinen osio alkaa.

Teksti: Hanna Lehmonen

70's -megakiertueella kiersimme Suomen parhaat konserttisalit. Tien päälle lähdimme kolmella kuorma-autollisella ääni-ja valotekniikkaa sekä isoja soittimia. Mukaan lähti myös kaksi bussillista varusmiehiä ja kaksi pakettiautoa. Työn määrä näin isolla kiertueella on uskomaton.

Teknikkomme, Henri Nortusen, sanoin: "Missä muualla elämässä tulisi sellainen tilanne että on 80 huippumuusikkoa ympärillä joka päivä?" Tätä valtavaa potentiaalia vaan harvoin osaa valjastaa omaan käyttöön. Varusmiessoittokunnan omat projektit vievät itsessään jo niin paljon aikaa.

Olisi upeaa ajatella, että jos tämän taitavan kaverin kanssa elän koko vuoden, niin miksi emme vaikka äänittäisi jotain projektia yhdessä? Treenit kuitenkin venyvät karsarmilla jopa yömyöhään, joten ylimääräisiin projekteihin ei jäänyt paljoa aikaa.

Odotuksista poiketen ensimmäinen 70's konsertti meni aivan putkeen! Ymmärrän täysin yleisön seisovat suosionosoitukset, sillä en itsekään ole ikinä Suomessa nähnyt ja kuullut viihdemusiikin saralta noin massiivisen bändin esitystä.

Omalta osaltani sain kokea esittävän taiteen yllätyksellisyyden, sillä luultavasti stressin ja pienen flunssan yhteisvaikutuksesta ääneni lähti totaalisesti. Muut taitavat solistit onneksi paikkasivat.

Tämä häiritsi myös viimeisiä PV100 -kesäkiertueen keikkoja, joten Ville Halisevan falsetti pääsikin ahkeraan käyttöön. Omalle kotiväelle pääsin onneksi esiintymään 70's-kiertueen loppuunmyydyssä Lahden Sibeliustalon konsertissa.

70's-kiertueen hetket meidän kaikkien tuleekin painaa erityisen hyvin mieleen, sillä harvaa odottaa samanlainen esiintymismahdollisuus tulevaisuudessa. Saamme kiittää myös upeita valokuvaajiamme, jotka ikuistivat isojen konserttisalien säihkyvät valot ja tunnelman jokaisella keikalla.

Hamina Tattoo

Teksti: Santeri Susi

Hamina-tattoo oli yksi odotetuimmista ja puhutuimmista tapahtumista koko vuonna. Jo P-kaudella herra kapteeni kertoi edessä olevan kova marssikesä. Toisin kuin yleensä, tänä vuonna saimme harjoiteltavaksi yhden marssikuvion sijaan kaksi täysin erilaista marssikuviota. Toinen niistä oli ”meidän oma kuvio”, eli kapteeni Henry Perälän tekemä marssikuvio ja toinen ”Sepon kuvio”, eli ylikersantti Seppo Pohjoisahon puolustusvoimien 100-vuotisjuhlien kunniaksi tekemä kaikkien soittokuntien yhteinen marssikuvio.

Marssikuvioita harjoiteltiin ahkerasti kesällä. Kapteeni Perälän ”shokkihoidossa” jäivät perusteiden kertaaminen vähälle ja uusia asioita tuli lisää vaikkeivät edellisetkään olleet vielä hallussa. Kesän kiertueet harjoituspäivineen tekivät marssiharjoitusaikataulusta hyvin tiukan.

Haastetta harjoitteluun toi se, että molempia kuvioita opeteltiin samaan aikaan. Ylikersantti Pohjoisaho kävi kesän aikana muutaman kerran opettamassa itse kuviotaan, mutta päävastuu opetuksesta oli Perälällä. Sen lisäksi kaikkien soittokuntien yhteiset viikon mittaiset harjoitukset pidettiin Haminassa Pohjoisahon johdolla.

Shokkihoito toimi ja molemmat kuviot saatiin kuntoon ennen Hamina-tattoon viikkoa. Oman kuviomme pääsimme esittämään Juniori- ja Mini-tattoissa, kun taas Sepon kuvion esitimme useampaan kertaan Hamina Bastionin suurella areenalla. Tattoo-viikon aikana esitimme marssiesitysten lisäksi myös pienemmissä kokoonpanoissa erilaisia esiintymisiä.

Marssiesitykset menivät nappiin. Tuhansien ihmisten katseet eivät paljoa haitanneet kun marssimme kohti kentän keskiosaa Sepon kuvion lähtöasemiin. Lisäksi olimme osana soittokuntien yhteiskuvioita, jotka nekin menivät ihan hyvin. Myös muut esiintymiset onnistuivat. Viihde- ja showbandin iltaisien esiintymisien tunnelma oli huipussaan ja ihmiset tanssivat ja lauloivat innoissaan mukana. Hamina-Tattoo oli mahtava kokemus.

Avenches Tattoo

Teksti: Sonja Järvinen

Avenches Tattoon kuviomarssikentän yläpuolella, pimenevässä Sveitsin illassa, näky avautuu koko kentän yli. Näen sotilassoittokuntia eri puolilta maailmaa täydellisen suorissa ojennuksissa. Takana alkaa pian olla jälleen yksi erinomaisesti onnistunut kuviomarssishow.

Juontaja kuulluttaa ranskaksi finaalin päätösnumeron alkavan ja kenttä pimenee. Da Vinci koodi -elokuvasta tutun melodian tulevat aloittamaan Varusmiessoittokunnan jousiorkesterin kvartetti. Ryhtini suoristuu automaattisesti, ja tunnen lähes patrioottista ylpeyttä suomenlipusta paraatipukuni hihassa.

Koko kenttä hiljenee kuuntelemaan. Tunnen ylpeyttä siitä, että saan olla tässä hetkessä juuri nyt, juuri näiden ihmisten kanssa. Olen ylpeä, että olen viulisti.

9 kuukautta taaksepäin ajateltuna en olisi voinut kuvitellakaan nousevani tuhansien ihmisten eteen soittamaan. Tässä kuitenkin olen, enkä halua luopua tästä hetkestä. Koitan tallettaa sen erityiseen paikkaan mielessäni, jotta muistaisin tuon hetken aina.

Puhallinorkesteri liittyy soittoon ja teos kasvaa loppua kohden yhä vain majesteettisemmaksi. Finaali saa ansaitsemansa lopun. Yleisö hurraa ja esiintyjistä huokuu helpotus ja sanoinkuvaamaton yhteishenki: me teimme sen!

Avenches Tattoo:

- 5 esitystä
- 8 soittokuntaa
- 500 muusikkoa
- 20 000 katsojaa

Muistoja matkalta

Teksti: Lauri Tiainen ja Ville Haliseva

Kiväärisoolo

Aamutreenit tulevat palveluksen aikana monelle tutuksi, mutta vain parhaat ja motivoituneimmat valikoitiin pienempään sooloryhmään, jossa heitot ovat korkeampia, temput näyttävämpiä ja tempo tiheämpi. Hyvä rytmitaju on myös välttämätön, sillä tahtia ei pysty seuraamaan orkesterilta: soolorivin ensimmäinen naksauttaa kiväärinperällä maata kaksi kertaa, ja siitä eteenpäin jokaisen solistin on omassa pässään pidettävä sama syke.

Tänäkin vuonna sooloryhmä työskenteli usean kuukauden ajan hioen esitystä myös vapaa-ajalla saavuttaakseen parhaan mahdollisen lopputuloksen Sveitsissä järjestettävässä Avenches Tattoo- kuviomarssishowssa.

Harjoitukset jatkuivat yhtälailla paikan päällä, mutta ensimmäisen esityspäivän lähestyessä tuli esille ongelma: tapahtuman järjestäjän mukaan Varusmiessoittokunnan numero oli liian pitkä ja jostain oli leikattava — täten vaihtoehtoja ei juurikaan ollut.

Monen monta työtuntia, mustelmaa, haavaa ja kiväärin armoilla riekaleiksi revennyttä hanskaparia maksaneen soolon peruuntuminen oli jokaiselle suuri pettymys. Onneksemme pääsimme kuitenkin eräälle pienemmälle torikeikalle esiintymään edes kerran. Vaikka hetkeämme valokeilassa isolla areenalla ei tullutkaan, osoittautui sooloryhmän sisäinen tiimihenki ja motivaatio minulle vähintäänkin yhtä tärkeäksi.

Reissupäivä

Sveitsin matkan viidennen päivän aamupäivä oli varattu pientä reissua varten. Bussit lähtivät aamulla majoituksesta liikkeelle ja aamupäivän aikana ehdimme käydä juusto- ja suklaatehtaalla. Molemmissa sai tutustua näiden perinteisten sveitsiläisten tuotteiden valmistustapoihin ja historiaan. Maistiaisiakin oli tarjolla, ja etenkin suklaatehtaalla moni käytti tämän mahdollisuuden hyödyksi. Matkan varrella ehti myös ihastella alppimaan vuorimaisemia ja muuta luontoa. Näiden vierailuiden jälkeen oli kuitenkin heti taas aika keskittyä päivän marssiesityksiin, jotka odottivat illalla. Pieni virkistysreissu oli ehdottomasti tarpeen pitkän ja vaativan viikon keskellä.

Oli kirkas syysaamu ja puut olivat vielä lehdessä, osa vihreitäkin. Marssimme pitkässä letkassa pitkin koivujen varjostamaa tietä. Vähän matkan päästä soratie vaihtui asfalttiin ja metsä peltoihin. Hento usva viipyi yhä, viis veisaten nousevan auringon uhasta sivellen niitettyä heinäsarkaa sekä unohdettujen latojen sivustoja. Aika juoksi siinä hetkessä hieman hitaammin kuin tavallisesti. Muistan miettineeni: ”Jahas, vai siksi tämän paikan nimi on Parolannummi.” Olimme juuri palaamassa aliupseerikurssimme ensimmäiseltä leiriltä.

Takaisin metsään

Teksti: Santeri Salmirinne

Noustessamme autoista Hätilässä, oli ilmassa hieman vanhaa sadetta. Teltan pystytimme silloin vielä märkään nurmikkoon ja sen suojaksi venytetty naamiovaate kohosi suorastaan majesteettisena ja asiaankuuluvan epätelttamaisena.

Majoituspaikka ei ollut lainkaan huono. Siellä oli jo valmiiksi laavuja ja muita tulipaikkoja, jotka tulivat kovaan käyttöön. Nimesimme telttamme Mansikkamäeksi. Leirin puolivälin paikkeilla tein kyltin jonka pystytimme teltan sisäänkäynnin suulle. Nauroimme vedet silmissä kun tihkusateessa katsoimme kosteahkoa, ehkä hieman kieroa telttaa, ja surullisesti kallellaan olevaa Mansikkamäki -kylttiä. Se alkoi tuntua kodikkaalta.

Päivät menivät ampumaharjoituksissa nopeasti kun jokainen uusi aamu toi mukanaan uuden harjoituksen.

Pian aikamme Hätilässä BWwolikin ohi ja olimme bussissa matkalla kohti Hälvälää ja johtamisharjoitusta, mikä tuttavallisemmin tunnetaan JoHa:na. Johtamisharjoitus on aliupseerikurssin ykkösosan huipennus johon kuuluu reilun vuorokauden mittainen taisteluharjoitus sekä suunistusmarssi, jonka varrella suoritetaan ryhmätehtäviä. Ehdimme syödä hyvin ja kohta virittelimmekin jo KASI-liivejä päällemme KASI-liivit ovat simulaattoriliivit, joilla voi harjoitella kaksipuolista taistelua si-

muloidusti.
Siirryimme autoilla majoitusalueelle puolustusasemien läheisyyteen jossa aloimme pystyttää telttoja ja valmistautumaan vihollisen saapumiseen.

Myöhemmin illalla meidät yllätti useampi hiljainen hälytys ja laukausiakin vaihdettiin. Meidän poteroistamme ei nähty kuitenkaan ketään. Aamulla naamioverkon alta löytyi merkki: ”I was here.” Teltat pakattiin kiireessä, ja ilmoille kajahti ruokaillessa jo legendaariseksi muodostunut huuto: ”Vihollinen on käynyt täällä, menkää suojaan, te kuolette!”

Räkäpäät oli juuri lipastettu, kun etäisyydestä kumusi panssarivaunun murina ja kirskunta. ”JoHa alkaa, suojatkaa kuulonne!”

Tykistö moukaroi yöllisiä poteroitamme. Onneksi meillä oli toiset, varsinaiset puolustusasemat hieman etäämpänä. Reserviläiset iskivät kovaa ja agressiivinen haka-vasen pakotti meidät irti asemistamme melkoista haipakkaa. Moni kaatui irtautumisessa, mutta pääsimme komppanian kokoontumispisteelle suhteellisen taistelukuntoisena.

Siitä alkoi viivytystaistelu. Kuuntelimme, kun vihollisen panssari ajoi epäsuoran tulen moukaroitavaksi. Vain muutama taistelija sopivilta paikoilta sai vihollishavaintoja. Muutaman varoittavan laukauksen jälkeen siirryimme nopeasti vetäytyen kankaalle ja portaittain yli Hälvälän ampumarata-alueen. Ylitimme laajan suon ja ryhmityimme mäntykankaalle valmistautumaan vastahyökkäystä varten. Tiedustelijat kävivät tutustumassa ennalta vihollistukikohtaan ja palasivatkin retken jälkeen tarkkojen paikkatietojen kanssa. Reserviläiset paljastuivat kovin laiskoiksi vartioijiksi.

Jännitys tiivistyi mukavaksi kimmoisuudeksi raajoissa, kun herra Ylikersantti ilmoitti tarkat aikamääreet hyökkäykselle. Vartti aikaa lähtöön. Missä on Korhonen? Meidän tehtävämme olisi suorittaa koko joukkueen voimin haka vihollisen sivustaan, toisen joukkueen hyökätessä suoraan rakennetun alueen läpi. Lähdimme kävelemään omia jälkiämme takaisin yli suon ja kohti vihollista. Pian saavuimme ensimmäisen turvaetäisyyden päähän, noin 200 metrin päähän vihollisen oletetusta sijainnista. Rauha

ei riittänyt kovin pitkään, kun jo lähdimme juoksemaan läpi hakkuuaukean kevyen kranaatinheittimistön tulen turvin. Jos taisteluvarustus oli joskus painanut, ei se sitä enää tehnyt. Pääsimme yllättävän lähelle vihollista täysin heidän huomaamatta.

Makasin heinikossa tien vieressä. Oli jo pimeää. Etäisyyttä lähimpään vihollistaistelijaan oli enintään 20 metriä. Ilma oli kylmenemään päin ja olen melko varma että hengityskin jo tiivistyi höyryksi. Toisen joukkueen tehtävän äänet vaimenivat taka-alalle, kun koko joukkue yht'aikaisesti avasi tulen hämmentyneen ja jo kärsineen vihollisen niskaan. Vihollinen perääntyi nopeasti ja me selvisimme JoHasta voittajina. Pakinpesupaikka oli taas meidän. Vihollinen kukistui noin puolessa tunnissa hyökkäyksen alkamisesta. Pimeässä illassa väsyneet ja tyytyväiset sotilaat onnittelivat toisiaan ja kävivät läpi taistelun kulkua.

"JoHa jatkuu!" Vänrikin kantava ääni herätti koko makoisasti koisivan kurssimme. Oli marssin aika. Meille jaettiin kartat ja lähdimme talsimaan kuulaaseen pakkasaamuun. Matka alkoi hyvin, mutta ennen ruokailupaikan sisältävää rastia kävelimme harhaan ja menetimme miltein tunnin aikaa. Nälkäiset suunnistajat hetken pohdittuaan kuitenkin löysivät oikean suunnan ja matka jatkui. Nopein ryhmä oli syönyt jo monta tuntia sitten ja meidän osaltamme aikakilpailu oli mennyttä. Ilman suorituspaineita loppumatka sujuikin ongelmitta. Noin puolivälissä eräs ryhmäläinen kaatui ja nyrjäytti nilkkansa. Ensiapua annettiin asian vaativalla vakavuudella mutta pian sen jälkeen vitsailimme jo entiseen malliin.

Marssi huipentui niinsanottuun hypotermiatestiin, jossa pulahdettiin hyiseen syysveteen täydessä vaatetuksessa. Koko ryhmä lauloi lämpimikseen Baddingin Paratiisia. Sen jälkeen päästiin kauan odotettuun saunaan.

Pian oli meillä edessämme JoHan viimeinen etappi. Messilän mäki. Jyrkkä nousu oli ohi yhtä nopeasti kuin JoHa:kin ja meille jo tutuksi tullut usva alkoi hieman hälvetä mäen ympäriltä paljastaen syksyiset järvet kaukaisuudessa. Meitä varten sytytetyt nuotiot kuumottivat selkää, kun katselimme tyytyväisinä alas auenneita näkymiä. Otimme sieltä yhteiskuvan jossa etualalta löytyy myös mukana kulkenut Mansikkamäki -kyltti. Ei enää surkuhupaisana kuin Hätilässä, vaan lämpimänä muistona yhteisistä kokemuksista.

K253

Lokakuun 9. päivä me neljä saimme tietää Messilän mäen huipulla, että vain reilua viikkoa myöhemmin jättäisimme rakkaan kotiyksikkömme, ja jatkaisimme palvelustamme Haminan tuulissa Reserviupseerikurssilla numero 253. Tuon aamun tunnelmat olivat yhtä aikaa hyvin helpottuneet ja haikeat. Samaan aikaan olimme saavuttaneet yhden suurimmista tavoitteistamme varusmiespalveluksessamme, mutta samalla joutuisimme lähtemään upeiden palvelustovereidemme luota.

Viimeiset päivät Parolassa kuluivat omia tavaroita pakatessa ja palauttaessa. Vielä lähtöaamunakin muut jaksoivat nousta antamaan meille viimeiset tsemppihalit.

Kun pääsimme Haminaan, oli olo lähes yhtä tyhmä kuin silloin alokkaana alkuvuodesta – kaikki meni uusiksi takin kiristyksistä ja maastohousujen lahkeista lähtien. Vaikka Haminan käytäntöihin tottui nopeasti, opimme arvostamaan varusmiessoittokunnan toimintatapoja ja erityisesti ihmisläheistä johtamista entistä enemmän. Tuntui oudolta, että yhtäkkiä asiat eivät enää hoituneetkaan ilman huutoa tai pelkällä järjellä ajattelemalla. Saimme myös huomata, että erotuimme joukosta oma-aloitteisuutemme ja aktiivisuutemme ansiosta. Laitoimme asioita tapahtumaan.

Perintö

Maastoharjoituksissa olemme päässeet muodostamaan todellista viha-rakkaus -suhdetta tilapäismajoituksiin, joita meillä Kärkikomppaniassa harrastetaan vähintäänkin tarpeeksi. Näin kurssin puolessa välissä olemme nukkuneet maastossa enemmän öitä taivasalla kuin kamiinan lämmössä.

Vaikka varusmiessoittokuntalaiset ovatkin perinteisesti vallanneet suuren osan oppilaskunnan hallituksen puheenjohtajien paikoista, olen tällä kurssilla ainoa sinisen baretin kantaja hallituksessa. Vai lasketaanko yksi muskari kahdeksi muskariksi, jos toimii saman kurssin aikana sekä kulttuurijaoston puheenjohtajana, että koko hallituksen pääsihteerinä? Mutta joka tapauksessa, suuresta työmäärästä huolimatta hallitushommat antavat aivan uutta väriä kurssiin!

Suureksi pettymykseksemme olemme joutuneet totetamaan, että Haminan tuuli ei ollutkaan mikään tornari. Haminassa tuulee. Koko ajan. Kovaa. Aina. Ja voimme luvata, että kun palaamme täältä tammikuussa varusmissoittokuntaa, Haminasta saapuva tuuli ei tänä vuonna ole vain tuuli, vaan ennen näkömätön pakkasaalto.

Teksti: Mima Jämsä

AUK 2

KAPELLIMESTARILINJA

Aliupseerikurssin kapellimestarilinja on kurssin pienin ja tiivein. Linjan viiden oppilaan suurin urakka ja uutena asiana e-kaudelta on konserttiohjelmiston haltuunotto isoina kokonaisuuksina ja kurssin eri orkesterikokoonpanojen johtaminen. Tämän lisäksi he saavat alkeet myös kuviomarssin johtamisesta.

ÄÄNENJOHTAJALINJA

Äänenjohtajalinja koostuu bändi-, puhaltaja-, jousi- sekä lyömäsoitinlinjasta. Äänenjohtajalinjalla opiskellaan sovittamista sekä eri soitinten instrumenttitaitoja. Tavoitteena on, että kurssin päätyttyä oppilaat kykenevät toimimaan itsenäisesti sektion äänenjohtajana. Käytännössä äänenjohtaja vastaa kappaleiden sujuvuudesta ja sektion jäsenten johtamisesta. Linjalaisia opettavat Varusmiessoittokunnan omien kouluttajien lisäksi ulkopuoliset kouluttajat.

TAPAHTUMATUOTANTOLINJA

Tuottaja on tapahtuman, produktion tai tuotteen vastuuhenkilö. Hän suunnittelee, organisoi ja neuvottelee kaikesta oleellisesta. Samalla tuottaja pitelee projektin lankoja käsissään, jotta kaikki valmistuu ajallaan ja toivotun laatuisena.

Kurssilla saadaan koulutusta lähes kaikesta tapahtumien tuottamiseen liittyvästä. Eri alojen asiantuntijat käyvät luennoimassa omasta erikoisosaamisestaan.

Kurssilaiset pääsevät tuottamaan harjoituksellisia sekä oikeita tapahtumia ja vierailemaan tuottamiseen läheisesti kytköksissä olevilla toimijoilla.

Isoimmat kysymykset tapahtumia tuotettaessa ovat turvallisuus, vastuullisuus, logistiikka, elämyksellisyys ja kannattavuus. On hienoa että kaikki kurssilla käsiteltävät asiat pätevät myös Puolustusvoimien ulkopuolellakin.

VIESTINTÄLINJA

Aliupseerikurssin viestintälinja vastaa konserttien viestinnästä ja yleisömenestyksestä. Viestinnässä opiskellaan viestinnän, tapahtumamarkkinoinnin ja mediatuotannon perusteita, viestinnän analyysia sekä mediaseurantaa.

Viestintälinjalaiset oppivat myös visuaalisen viestinnän suunnittelua, viestintäprojektien valmistelua ja projektijohtamista. Linjalla tutustutaan viestintäalan eri ammatteihin sekä tehdään yhteistyötä eri tiedotusvälineiden kanssa.

AUK 2 KONSERTIT

VEI KOKO KÄDEN

Varusmiessoittokunta esiintyi yhdessä harrastepuhallinorkesteri Apollon kanssa. Varusmiessoittokunta on tehnyt yhteistyötä Apollon kanssa useasti aiemminkin ja tällä kertaa aliupseerikurssin kapellimestarilinjan oppilaat saivat ensiesiintymisensä yhteiskonsertissa.

SUOMALAISEN MUSIIKIN KONSERTTI

Varusmiessoittokunta ja Lahden konservatorion puhallinorkesteri yhdistivät voimansa Suomalaisen Musiikin Konsertissa Lahdessa. Kapellimestarilinjan oppilaat pääsivät taas näyttämään johtamistaitojaan suomalaisen puhallinmusiikin parissa.

MATINEAT

Matineoissa äänenjohtajalinjalaiset pääsivät esittämään omia soittoesityksiään yksin, sekä pienkokoonpanoissa. Matineoita oli neljä, joissa jokaisessa oli eri esiintyjät ja eri esitykset. Esitykset kuuluivat äänenjohtajalinjan pakollisiin suorituksiin.

KAUNEIMMAT VIRRET

Forssan kirkossa kuultiin kauneimpia virsiä varusmiessoittokunnan jousiorkesterin ja puhaltajien sovittamana. Ilmaistapahtumassa yleisö pääsi myös mukaan yhteislauluun.

ISÄNMAALLE-KONSERTIT

Varusmiessoittokunnan varusmiehet ja reserviläiset yhdistivät soitannalliset taitonsa Hyvinkään, Riihimäen ja Tampereen kirkoissa Isänmaalle -konserteissa. Konserteissa kuultiin aliupseerikurssin oppilaiden sekä reserviläisten muodostaman puhallin- ja jousiorkesterin esittämiä klassisia sävellyksiä isänmaa-teeman mukaisesti.

JOULUKSI KOTIIN -KONSERTIT

Varusmiessoittokunnan aliupseerikurssinoppilaat esittivät perinteisellä Jouluksi kotiin -kiertueellaan tunnelmallista joulumusiikkia Lahdessa ja Espoossa.

VARASLÄHTÖ JOULUUN

Teksti: Hanna Lehmonen

Tänä vuonna Varusmiessoittokunnan bändilinja kokosi joulun parhaat kappaleet ja sovitti ne viihdyttäväksi kokonaisuudeksi Joulupop -konserttikiertuetta varten. Konserttisalit Varkaudessa, Kangasalla, Turussa ja Raumalla täyttyivät eri ikäisestä yleisöstä, jotka kaikki poistuivat konsertista hymyssä suin joulumielellä. Kiertue oli ehdottomasti iso menestys, joten ensi vuonna suunnitelmissa on tehdä sama, vielä isommin tottakai! Voin siis ylpeänä sanoa olleeni tänä vuonna tämän kiertueen tapahtumatuottaja.

Monista kappaleiden sovituksista tuli tunnelma, että kuuntelisi niitä kotoisasti keinutuolissa, suuren joulukuusen ja lahjojen ympäröimänä takkatulen lämmittäessä. Itse monta keikkaa kiertäneenä tiedän, että yleisön onnistuneeseen konserttikokemukseen vaikuttaa soiton lisäksi moni muukin yksityiskohta, joten halusin tuoda lavalle joulutunnelmaa. Jotta ihan kaikkea ei tarvisi hankkia omaksi, keksin mahdollisuuden lainata Hämeenlinnan teatterin varastosta käyttökelpoisia tavaroita. Ääni- ja valotekniikan lisäksi lavalle siis roudattiin tällä kertaa muun muassa punainen keinutuoli, joulukuusi ja vanha putkiradio, jotka toivat oman mausteensa konserttiin.

Aliupseerikurssin tapahtumantuotantolinja on varmaan paras työkokemus, jota minulla on ollut. Omia ideoita pääsee toteuttamaan, tekemistä riittää ja vastuuta on paljon. Ja jos tekeminen loppuu kesken, voi auttaa muita tiimiläisiä tai liittyä muihin projekteihin. On mukavaa huomata, että Varusmiessoittokunnan kantahenkilökunta luottaa siihen, että osaamme, ja toisaalta myös antaa meidän tehdä omat mokailumme.

YHTEISELLÄ MATKALLA

Teksti **Toni Pakarinen**

Vuosi on juuri vaihtunut. Kello on 00:21 ja päivä on kääntynyt tammikuun ensimmäisen puolelle. Varusmiessoittokunnan hakuaika on päättynyt hetki sitten, mutta lähetän silti hieman myöhästyneen hakemuksen nettilomakkeella.

Nyt kun lähes kaksi vuotta tämän päätöksen jälkeen pysähtyy katsomaan taakseen, tuntuu matka suorastaan uskomattomalta. Innostuksen kipinä, mikä sai ottamaan selvää Varusmiespalveluksen mahdollisuuksista, on sytyttänyt tämän intohimon liekin. Sen valossa on matkustettu ensin varusmiessoittokuntaan ja siellä peruskoulutuskaudelta halki Suomen, Sveitsin ja aliupseerikurssin metsäleirien.

Lähes vuosi sitten alkaneella peruskoulutuskaudelta kerätyt muistot tuntuvat yhä kuin eiliseltä. Olisi yhä täysin uskottavaa että lähdettäisiin alikersanttien johdolla harjoittelemaan asekäsittelyä. Tenhu voisi yhä seistä kolmirivimme edessä kertomassa meille illan harjoitusohjelmasta. Yksikköllemme tekisi yhä hyvää peruskoulutuskauden kolme tai jopa neljää siivoispalvelua päivässä.

Yhä odotan, että, milloin päällikkömme sanoin ”E-kausi polkaistaan kunnolla käyntiin.” Niin huomaamattomasti palvelus on kerännyt kierroksia ja kulminoitunut yhä upeampien huippuhetkien halki. Kiertueelämän ylä- ja alamäet sekä marssiharjoitusten hajoamiset on koettu yhdessä. Haminan ja Sveitsin areenoiden pölyä löytyy yhä paraatihousujen lahkeista.

Yhä joskus aamuisin muistelen huutoa ”JOHA JATKUU!”, Niin nopeasti kului aliupseerikurssin ykkösosa kaikkien kauhulla odotettujen taisteluharjoitusten halki. Uskomaton ryhmähenkemme kantoi meidät myös niiden halki kunnialla. Kotiutumispalautuksissa hieltä ja metsältä tuoksuvat taisteluvarusteet tulevat kuljettamaan ajatukset vielä kerran aliupseerikurssin kokemuksiin.

Palveluspäivien määrän laskiessa kohti nollaa, haikeus valtaa mielen ja palveluksen jälkeistä elämää joutuu jo alkaa miettimään. Monille on löytynyt palveluksen aikana elinikäisiä ystäviä. Olemme saaneet uskomattoman määrän hyödyllistä koulutusta ja kokemusta palvelustehtävistä. Palvelus on vienyt paljon, tarkalleen vuoden elämästä, mutta antanut vastineena jopa paljon enemmän.

MUSKARI-SUOMI SANAKIRJA

Koostanut **Markus Tienhaara**

RÖYTÖ = tekemistä, joka on hullun raskasta ja aivan perseestä, esim metsä

RÖYTÖMAA = paikka, jossa röytö tapahtuu, esim mobiililava

HARJA = yleissana, jolla voi korvata lauseessa minkä tahansa sanan, esim. herneharja

KÄDESSÄ = asia tai esine, joka on rikki, huono, myöhässä tai ei toimi toivotulla tavalla

RITSA = esine tai tavara, joka on kädessä

KOIRAA = vähän kuin röytöä, mutta vielä pahempaa

LIPAS/ LIBAS/ LAIBAS = toimii kuten dibs, lausutaan kun halutaan varata itselle joku asia, esine tai palvelu

OVELLE/ MIESTÄ OVELLE = "pitäs olla jo". Käytetään myös kun joku ilmestyy paikalle

MIES = käytetään liitteenä muiden sanojen kanssa esim voimasanana. Esimerkkejä: "Ui mies", "Mitä miestä", "Ei mies", "Miehisen hyvä"

HELENA/ HELLU = käytetään voimasanana, esim. "Ei hellu", "Mitä helenaa?"

KYS/GYS = fyysinen tai musiikillinen isku, kova ääni, sokaiseva valo tms

MUUMI = henkilö joka ei tee mitään käskemättä eikä käskemällä, yleensä varustus kädessä

EIIIJAH/ EIIII'I = käytetään huudahduksena kun jotain ei-toivottua on tapahtunut tai joku on yllättäen kädessä

JASON = voidaan käyttää korvaamaan minkä tahansa yhdyssanan loppuosa, esim paraatipuku=paraatijason

TIVOLI = konserttisoittokunta eli KONSK, tai hirveä yleinen meteli joka syntyy kun jokainen soittaja tiluttaa omiaan yhtä aikaa esim ennen paraatitreenejä. Äännetään myös [thaivol]

MORDOR = tervehdys, äännetään usein hieman englantilaisittain ja gonahtaneesti

MUOTOO PYSTYYN = sotilaskäsky, joka tarkoittaa treenien tms aloittamista ja yleensä tivolin lopettamista

Sanojen ääntäminen on usein kuin Porin murretta englantilaisittain.
Kaikki sanat voidaan ääntää myös huonolla englannilla, esim. kivääri=[ghaiver], lipas
Kaikki k:t ja p:t voidaan ääntää pehmeinä, esim lipas=[libas]

Seuraa meitä somessa!

facebook.com/varusmiessoittokunta

instagram.com/varusmiessoittokunta

twitter.com/pvvmsk

youtube.com/varusmiessoittokunta

Spotify / Puolustusvoimien varusmiessoittokunta